6/2/2013.

క్రియాశీల విశ్వాసం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక — ఫిబ్రవరి 2013

విషయసూచిక

శ్రీమాత వాక్కులు

శ్రీఅరవిందుల వాక్కులు

ఎవరికైతే దివ్యానుగ్రహం పట్ల అకుంఠిత విశ్వాసం ఉంటుందో, అది సదా కాపాడుతుందనే నమ్మక ముంటుందో, వారికి ఏమి జరిగినా సరే, ఆ ఆనుగ్రహం వారిని అంటిపెట్టుకుని ఉంటుందనే సంగతి జీవితమంతా చెక్కుచెదరకుండా అలాగే ఉంటుంది. ఎలాంటి విపత్కర పరిస్థితులలోనైనా అది వారిని విడిచిపెట్టదు అన్న విశ్వాసం సడలిపోదు. ఈ విశ్వాసంతో వారు అపాయాలను సునాయసంగా దాటగలరు.

శ్రీమాత

క్రియాశీల విశ్వాసం

నిశీథం తనలో దాచుకున్న మార్మికశక్తి ఆమె, ఆత్మకు చెందిన పరుషువేదశక్తి ఆమె, ఆమె సువర్ణ వారధి, మహోద్భుత వహ్ని. భగవంతుని ప్రజ్వల హృదయమామె. పరమేశ్వరాంతర్గత నిశ్శబ్ద శక్తి. ఆమె ఆద్యశకి, తిరుగులేని శబ్దబ్రహ్మ. మన కఠోర పురోగమనానికి ప్రబల ఆకర్షణ మామె, మనలో చిరుదీపాలను వెలిగించే మహాసూర్యతేజం. ఇతః పూర్వ మెరుగని సీమల వెలసిన పరంజ్యోతి, అనూహ్యా స్తరాల నుండి అందే ఆనందహేల, ఈ నాటికీ భువికి దిగని మహోన్నత మహాశక్తి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు (సావిత్రి పుట. 314)

*

నీవు క్రియాశీల విశ్వాసం గురించి మాట్లాడుతున్నావు. క్రియాశీల విశ్వాసం ఒక ప్రత్యేకమైనది. ఎవరికైతే దివ్యానుగ్రహం పట్ల అకుంఠిత విశ్వాసం ఉంటుందో, అది సదా కాపాడుతుందనే నమ్మకముంటుందో, వారికి ఏమి జరిగినా సరే ఆ అను గ్రహం వారిని అంటిపెట్టుకుని ఉంటుందనే సంగతి జీవితమంతా చెక్కుచెదరకుండా అలాగే ఉంటుంది. ఎలాంటి విపత్కర పరిస్థితులలోనైనా సరే, అది వారిని విడిచిపెట్టదు అన్న విశ్వాసం సడలిపోదు. ఈ విశ్వాసంతో వారు అపాయాలను సునాయాసంగా దాటగలరు. కష్టాలన్నింటిని ధైర్యంగా ఎదుర్కోగలరు, చలించరు. కారణం, వారికి విశ్వాసం ఉంది గనుక, దైవానుగ్రహం వారి వెన్నంటి ఉంటుంది గనుక. అది అఖం డమైనది, బలమైనది, సచేతనమైనది, ఎక్కువ కాలం నిలిచి వుండే శక్తి. శారీరక నిర్మాణ పరిస్థితులపై ఆధారపడనిది. దైవానుగ్రహం మీద తప్ప మరి దేని మీద ఆధారపడదు. అందుకే అది ఆ పరమ సత్యం మీదనే ఒదిగి ఉంటుంది. వేరే ఏ శక్తి దానిని కదిలించలేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కొంగర భాస్కర రావు

శ్రద్ధ అంటే ఏమిటి?

శ్రద్ధ ఎలాంటి ఋజువు అవసరం లేని నిశ్చయత.

*

శ్రద్ధ అనుభవంపై, జ్ఞానంపై ఆధారపడనవసరం లేని నిశ్చయత.

*

శ్రద్ధ మానసిక పరిధి లోని సహజసిద్ధ జ్ఞానం.

*

శ్రద్ధ భౌతిక ఋజువులపై ఆధారపడినదైతే అది శ్రద్ద కానేరదు. బేరం అవుతుంది.

*

శ్రద్ధ అతి కష్టకాలంలో నిశ్చయంగా నమ్మదగిన మార్గదర్శి.

*

అనుక్షణం, అనిరీక్షిణమైనవి, అనూహ్యమైనవి, అగ్రాహ్యమైనవి మనకు ఎదురౌతుంటాయి. వాటి వలన కలిగే పరిణామాలు చాలా వరకు మన శ్రద్ధ యొక్క తీవ్రతపైన, స్వచ్ఛత పైన ఆధారపడి ఉంటాయి.

*

మన శ్రద్ధారాహిత్యమే, మనకు హద్దులను విధిస్తుంది.

*

దైవశక్తి అనంతమైనది — మన శ్రద్ద అత్యల్పమైనది.

*

వివేకంతో కూడిన విశ్లేషణ చివరకు తేల్చేదేమిటంటే దైవానుగ్రహంపై సంపూర్ణ శ్రద్ధ, గట్టి నమ్మిక కలిగి యుండుటయే పరమోత్కృష్టమైన దివ్యజ్ఞానం.

*

"ప్రతి విషయము విషమదశ నుండి అత్యంత విషమమైనదిగ పరిణమిస్తున్న తరుణంలో, దైవమే శరణ్యమన్న దృఢమైన శ్రద్ధతో పనిచేయాలి. దైవానుగ్రహం మనకు ఎన్నటికీ ఆశాభంగం కలగనీయదనే గట్టి నమ్మకం కలగి ఉండాలి"

అలా నేను అనుటలో అర్థం, పర్యవసానాల పట్టింపు లేకుండా, మన అంతరంగ

శ్రద్ధ అంటే ఏమిటి?

శ్రద్ధ ఎలాంటి ఋజువు అవసరం లేని నిశ్చయత.

*

శ్రద్ధ అనుభవంపై, జ్ఞానంపై ఆధారపడనవసరం లేని నిశ్చయత.

*

శ్రద్ధ మానసిక పరిధి లోని సహజసిద్ధ జ్ఞానం.

*

శ్రద్ధ భౌతిక ఋజువులపై ఆధారపడినదైతే అది శ్రద్ధ కానేరదు. బేరం అవుతుంది.

*

శ్రద్ధ అతి కష్టకాలంలో నిశ్చయంగా నమ్మదగిన మార్గదర్శి.

*

అనుక్షణం, అనిరీక్షితమైనవి, అనూహ్యమైనవి, అగ్రాహ్యమైనవి మనకు ఎదురౌతుంటాయి. వాటి వలన కలిగే పరిణామాలు చాలా వరకు మన శ్రద్ధ యొక్క తీవ్రతపైన, స్వచ్ఛత పైన ఆధారపడి ఉంటాయి.

*

మన శ్రద్ధారాహిత్యమే, మనకు హద్దులను విధిస్తుంది.

*

దైవశక్తి అనంతమైనది — మన శ్రద్ద అత్యల్పమైనది.

*

వివేకంతో కూడిన విశ్లేషణ చివరకు తేల్చేదేమిటంటే దైవానుగ్రహంపై సంపూర్ణ శ్రద్ధ, గట్టి నమ్మిక కలిగి యుండుటయే పరమోత్కృష్టమైన దివ్యజ్ఞానం.

*

"ప్రతి విషయము విషమదశ నుండి అత్యంత విషమమైనదిగ పరిణమిస్తున్న తరుణంలో, దైవమే శరణ్యమన్న దృఢమైన శ్రద్ధతో పనిచేయాలి. దైవానుగ్రహం మనకు ఎన్నటికీ ఆశాభంగం కలగనీయదనే గట్టి నమ్మకం కలగి ఉండాలి"

అలా నేను అనుటలో అర్థం, పర్యవసానాల పట్టింపు లేకుండా, మన అంతరంగ

ప్రధానమైన మొదటి నియమం

పసిబిడ్డకుండే విశ్వాసం

అత్యంత ముఖ్యమైన నియమం, పసిబిడ్డల కుండే విశ్వాసం. తనకు అవసరమైనది ఏదైనా కావలసినపుడు తాను అడగకుండానే అది తప్పక వచ్చి తీరుతుందనే ప్రగాఢ విశ్వాసం. ఇటువంటి విశ్వాసం నిజానికి అత్యంత ప్రధానమైనది.

ఆకాంక్షించడం తప్పనిసరి. కాని కొందరిలో ఆకాంక్ష ఘర్షణతో కూడుకొని ఉంటుంది. అది విశ్వాసం అవిశ్వాసం మధ్య, నమ్మకం అపనమ్మకం మధ్య, జయం తథ్యమనే ఆశావాదం, అపజయం సంభవిస్తుందేమోననే నిరాశావాదానికి మధ్య జరిగే ఘర్షణ. అస్తిత్వంలో ఇటువంటి వైఖరిని కలిగి ఉంటే, ఆకాంక్షించినా ఏదీ దక్కదు. "నేను ఆకాంక్షించాను. కాని నాకు ఏదీ దక్కలేదు" అని అనుకుంటావు. దానికి కారణం, నమ్మకం లేమితో ఎప్పుడో ఆకాంక్షను నాశనం చేసుకున్నావు. పెద్దలచే వక్రీకరించబడనీయక బిడ్డలను వారి మటుకు వారిని వదిలేస్తే, అంతా సవ్యంగానే ఉంటుందనే దృఢవిశ్వాసం కలిగి వుంటారు. వారి వలె నీవు కూడా నిజంగా విశ్వాసంతో ఉన్నట్లైతే అంతా సవ్యంగా ఉంటుంది. ఉదాహరణకు, పిల్లలకు ఏదేని చిన్న ప్రమాదం జరిగితే అది ఏదో తీవ్రమైనదవుతుందని ఆలోచించరు. అది త్వరలో తొలగిపోతుందని మనఃపూర్వకంగా నమ్ముతారు. ఈ నమ్మకం శక్తి వంతంగా పనిచేసి ఆపదను తొలగిస్తుంది.

సంభవించి తీరుతుందని, సంభవించకపోవడం అసాధ్యమని అచంచలమైన దృఢ విశ్వాసంతో మనిషి దైవశక్తి కోసం ఆకాంక్షించినా, దైవసహాయం అర్థించినా అది తప్పక జరిగి తీరుతుంది. ఈ విధమైన విశ్వాసం, స్ఫూర్తి ఒక ఆంతరంగిక ఉన్మీలన మవుతుంది. కొందరు నిరంతరం ఈ స్థితిలోనే ఉంటారు. ఏదేని శక్తి, ఆదేశం దైవం నుంచి స్వీకరించవలసి వస్తే అందుకొనుటకు ఎల్లవేళలా వారు అప్రమత్తులై ఉంటారు. మరి కొందరు దైవశక్తి క్రిందకు దిగివచ్చినపుడు, ఆ క్షణాన అభావంతో తమను తాము మూసుకొని వుంటారు. కాని పసిబిడ్డ కున్న విశ్వాసం కలవారు సమయానికి సన్నద్ధంగా ఉంటారు.

విచిత్రంగా, వారికి వీరికి బాహ్యంగా ఏ బేధం ఉండదు. వారికి ఆదరాభిమానాలు,

ఆకాంక్ష, ఔదార్యం సమానంగా వుంటాయి. కాని చిరునవ్వుతో కూడిన విశ్వాసంతో ఉన్నవారు అది కావాలా, వద్దా అని, దైవం సమాధానం ఇస్తాడా ఇవ్వడా అని, వారిని వారు ప్రశ్నించుకోరు. ఆ ప్రశ్న ఉత్పన్నం కాదు. అది నిర్వివాదంగా తెలియబడినది. "నాకు అవసరమైనది నాకు ఇవ్వబడుతుంది. ప్రార్థిస్తే సమాధానం వస్తుంది. కష్టంలో ఉండి సహాయాన్ని అర్థిస్తే అది అందుతుంది. పైగా పరిస్థితిని చక్కదిద్దుతుంది." స్వచ్ఛందమైన, నిష్కపటమైన, నిర్వివాదమైన విశ్వాసముంటే, అన్నింటినీ మించి అదే చక్కగా పనిచేస్తుంది. దాని ఫలితం అద్భుతంగా ఉంటుంది.

వైరుధ్యాలు, సందేహాలు మదిలో ఉంటే అవి అన్నింటినీ చెడగొడతాయి. ఇటువంటి ఊహలు కష్టాలలో ఉన్నప్పుడే కలుగుతాయి. "ఓహ్! ఇది అసాధ్యం. నేను ఎప్పటికీ దీనిని నిర్వహించలేను. ఇది ఇంకా తీవ్రతరమైతే, నాకు యిష్టం లేని ఈ పరిస్థితి ఇంకా అధ్వాన్న మైతే, నేను ఇంకా దిగజారిపోతే, ఇలా అయితే, అయితే".... ఈ విధంగా భావిస్తే, ఆ వ్యక్తి తనకు, తాను అందుకోగోరే దైవశక్తికి మధ్య ఒక గోడను నిర్మిస్తాడు. చైత్యపురుషునికి ఈ విధమైన విశ్వాసం వుంటుంది. ఆ విశ్వాసం అత్యద్భుతమైనది, మసకబారనిది, వివాదాస్పదం కానిది, వైరుధ్యం లేనిది. ఆ స్థితిలో ప్రతిస్పందన లేని ప్రార్థన ఉండదు, ఫలించని ఆకాంక్ష ఉండదు. నీ నమ్మకం నిన్ను సర్వశక్తిమంతుడైన పరమేశ్వరుని అండలో ఉంచుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: త్రివేణి

రెండవ నియమం — సంపూర్ణ విశ్వాసం

మానసిక సంకల్పం సరిపోదు

ప్రశ్న: అమ్మా! మానసిక ప్రయత్నంతో... ఉదాహరణకి జబ్బు చేసినప్పుడు మందు వాడకూడదు అని నిశ్చయించుకుంటే, ఆ సంకల్పాన్ని శరీరం అర్థం చేసుకొనేలా చేయడంలో విజయం సాధించగలమా?

చాలదు. మానసికంగా చేసుకొనే సంకల్పం సరిపోదు. నీ శరీరంలో సూక్ష్మమైన ప్రతిక్రియలుంటాయి. అవి మనో సంకల్పానికి విధేయంగా ఉండవు. అందుకే అది సరిపోదు. ఇంకొకటి ఏదో అవసరమౌతుంది.

మనలోని ఇతర స్తరాలను కలవాలి. మనస్సు కంటే ఉన్నతమైన 'శక్తి' అవసరం.

ఈ దృక్కోణం నుండి చూచినట్లైతే మనస్సులో ఉన్నదల్లా ఎల్లప్పుడు అంతరంగంలో ప్రశ్నార్థకమవుతుంది. నీవేదైనా సంకల్పించినప్పుడు చూడు! కచ్చితంగా ఏదో ఆ సంకల్పంతో బహిరంగంగా తలపడకపోయినా ఆ నిశ్చయం యొక్క ప్రభావాన్ని మాత్రం ప్రశ్నించుతూనే వుంటుంది. అది చాలు.... ఒక చిన్న సంశయంతో 'ఆ' చేసుకొన్న సంకల్పం తన ప్రభావాన్ని సగం కోల్పోతుంది. అదే సమయంలో 'ఇది నాక్కావాలి' అంటావు. అంతే... నీ మనసు వెనుకగా సవ్వడి లేకుండా నక్కి చూస్తున్నదేదో తనను తాను ప్రశ్నించుకుంటుంది — "దీని వల్ల కలిగే ఫలితం ఏమిటి?" అని — ఇది చాలు మొత్తాన్ని పాడుచేయడానికి.

మనసు పనిచేసే తీరు, చాలా సూక్ష్మంగా వుంటుంది. ఏ సామాన్య మానవీయ సాధనాలు దీనిని పూర్తిగా నియంత్రించడంలో సఫలం కావు. ఉదాహరణకు తమ శరీరాన్ని నియంత్రించుకోవడానికి యోగాభ్యాసం చేసేవారిలో ఇది సర్వ సాధారణంగా కనిపిస్తుంది. ఎంతో శ్రద్ధగా యౌగిక ప్రయత్నంతో వారిలోని దేనినో నియంత్రించుకోవడంలో కృతకృత్యులు కావచ్చు. అది ఒక శారీరక బలహీనత లేదా ఆంతరిక అస్థిరత కావచ్చు. అలా ఒక అంశంపై పనిచేసి కొంతమేరకు ఫలితాన్ని పొందవచ్చు. ఉదా: చాలాకాలం పాటు, కొన్ని సంవత్సరాల పర్యంతం ఆ అస్థిరతను మటుమాయం చేసేయవచ్చు. అది మంచిదే.... కానీ ఏదో ఒక రోజు ఒకానొక క్షణంలో, హఠాత్తుగా, మెరుపులా ఒక తలంపు దూసుకొస్తుంది. — 'ఆ. ఇప్పటికి ఇది అయిపోయింది' మరుక్షణం అది పునః ప్రత్యక్షమవుతుంది. అది చాలు. కారణం, దాని వలన రుజు

వయ్యేదేమిటంటే, ఏది నిరాకరిచబడిందో దాని ప్రకంపనాల తీవ్రత సన్నగిల్లిన స్థాయిలో వారికి వాటితో పునః సంధాన మేర్పడినప్పుడు, కారాణాంతరాల వల్ల కొన్ని శక్తుల ప్రమేయంతో అవి ఉన్మీలన మవుతాయి. అందువలన నిరాకరింపబడినది పునరావృత మవుతుంది. యోగంలో ప్రాచుర్యమందిన విషయం — సాధించిన ఒక విజయాన్ని తలపోస్తూ వుండటం, దానినే అదే పనిగా చింతన చేస్తూ దానిపైనే ధ్యాస పెట్టడం ఉన్నదే... అది చాలు... ఏళ్ళ తరబడి సాధించుకొన్న యోగసాధనా ఫలితాన్ని నాశనం చేయడానికి.

లేదు... మానసిక ఆవరణలో విజయలు సాధించడం అనేది వుండదు. అది అసాధ్యం. ఇక్కడ అన్ని రకాల ప్రభావాలకూ, అన్ని వ్యతిరేక ప్రవాహాలకు లోనుకావడం వుంటుంది. మనుషులు కల్పన చేసే మానసిక కల్పనలన్నీ వాటికవిగా పరస్పర వైరుధ్యాన్ని మోసుకొస్తాయి. దానిని అధిగమించడానికి యత్నించవచ్చు. ఎంత మేరకైతే అంత మేరకు హాని కల్గించనిదానిగా చేయవచ్చు. కానీ అది అట్లాగే వుంటుంది. అక్కడే వుంటుంది. ఏ కొద్దిపాటి బలహీనతో, జాగరూకత లేకపోవడం లేదా పరాకుగా వున్న క్షణంలోనో అది చటుక్కున ప్రవేశిస్తుంది. మొత్తం చేసినదంతా పాడుచేస్తుంది. మానసికంగా కొద్దిపాటి ఫలితాలు మాత్రమే పొందవచ్చు. అవన్నీ సదా కలగాపులగమైనవే... ఇక్కడ... ఇంక మరే దాని అవసరమో వున్నది. సురక్షితంగా పనిచేయగలగడం కోసం మనస్సును దాటి 'విశ్వాస' తీరాలకో, లేక ఉన్నతతర చైతన్యంలోకో పయనమై తీరాలి.

శరీరంపై పనిచేయగల అతి శక్తివంతమైన సాధనం 'విశ్వాసం' అన్నది సుస్పష్టం. గందరగోళమైన మనస్సుతో కాక ఎంతో సహజంగా, మామూలు హృదయంతో వుండే కొద్దిమంది మనుషులు, సామాన్యులు... వీళ్ళల్లో గొప్ప మేధస్సు, సంక్లిష్టమైన మనోవికాసం లేకపోయినా... ప్రగాఢమైన విశ్వాసం వుంటుంది. ఇట్లాంటి వాళ్ళు, వాళ్ళ శరీరంపై పనిచేయగల గొప్ప శక్తిని — చాలా గొప్ప శక్తిని కల్గి వుంటారు. అందుకే కొన్ని సమయాలలో ఆశ్చర్యం కల్గుతుంది. "ఇక్కడొక మనిషి గొప్ప ఆధ్యాత్మికానుభవం పొందినవాడు వున్నాడు. అతడొక అరుదైన వ్యక్తి. కానీ చూస్తే అతడు చాలా అల్పమైన భౌతిక విషయాలకు బానిస, అదే మనిషి చాలా సాదాగా, మోటుగా కనిపిస్తాడు. కానీ అతడిలో గొప్ప విశ్వాసం వుంది. ఒక విజేతకు మల్లే కష్టాలను, అవరోధాలను అధిగమించుకొంటూ పోతాడు!"

అయితే ఉన్నత సంస్కృతి గలిగిన మనిషిలో 'విశ్వాస' మనేది వుండదని నేను చెప్పడం లేదు. కానీ అలా ఉండటం చాలా కష్టం. కానీ వ్యక్తిలో మానసిక అంశం ఒకటి ఉండి ఎప్పుడూ విభేదిస్తూ, చర్చిస్తూ అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ సమ్మతించడానికి ఒప్పుకోక, సాక్ష్యాలు అడుగుతూ వుంటుంది. అతని విశ్వాసంలో స్వచ్ఛత లోపించింది. ఇంకా పరిణామం ఊర్ధ్వగమనంలో, ఉన్నతంగా పోవలసిన అవసరం ఉంది. మానసిక స్తరాన్ని దాటి ఆధ్యాత్మిక స్తరం లోనికి పోవాలి. అప్పుడిక సహజంగానే విశ్వాసం శ్రేష్టమైనదిగా ఉత్తమ తరహాలో రూపొందుతుంది. నా అభిప్రాయంలో నిత్య సామాన్య జీవితంలో ఒక మామూలు మనిషి గనుక ఒక తీవ్రమైన విశ్వాసాన్ని గలిగి వుంటే, అతనికి అతని శరీరం వశమై వుంటుంది. అది ఒక బలవంతపు 'ఆధిపత్యం' కాదు. సహజంగా దానికదిగానే జరిగే చర్య. అలా శరీరాన్ని అదుపులో వుంచుకోవడం అన్నది చాలా చాలా ఉన్నత అభివృద్ధి శిఖరాలు చేరుకొన్న వ్యక్తి చేయగలగినదాని కంటే గొప్పది.

ప్రశ్న: కేవల విశ్వాసమన్నది సర్వాన్ని, సృష్టించగలదా? గెలుచుకొని రాగలదా?

అవును. అయితే అది సమగ్రమైన విశ్వాసం అయ్యుండాలి. అది పరిపూర్ణమైనదీ, నిర్దిష్టమైనదీ కావాలి. ఏదో మామూలు మానసికశక్తితో కూడుకొన్న తలంపు లేదా సంకల్పమో కాకూడదు. లోతైనదై ఉండాలి. మనస్సులో ఉదయించే సంకల్పం వ్యతిరేకమైన ప్రతిచర్యలను, ప్రతిఘటనను కలుగజేస్తూ వుంటుంది. రోగాలను నయం చేయడంలో 'కోయే' చికిత్సా విధానాన్ని గూర్చి మీరంతా వినే వుంటారు. ఆవ్యక్తి ఆ శక్తిలోని రహస్యాన్ని ఒకదానిని తెలుసుకొని ఒక నిర్దిష్టమైన ప్రభావంతో వినియోగించాడు. కానీ దానిని మనసుకు చెందిన కల్పనా శక్తిగా పిలిచాడు. అతడి చికిత్సా విధానం అందించిన విశ్వాసాన్ని మానసికమైనదిగా పిలిచాడు. ఈ మానసిక విశ్వాసం సరిపోదు. ఈ విశ్వాసం భౌతికమైన, ప్రాణికమైన విశ్వాసం చేత బలపరచబడి పరిపూర్ణత నొందాలి. మీరు గనుక ఈ విధమైన సమగ్రమైన 'శక్తి' ని మీలోని అన్ని స్థాయిల్లోనూ నిలుపుగో గలిగితే, ఇక దానిని ఏదీ ఆపలేదు. కానీ దీని కోసం చాలా లోతుగా అధోచేతనా స్థాయి వరకూ పోగలగాలి. శరీరంలోని ప్రతి కణంలోనూ ఈ విశ్వాసాన్ని నెలకొల్పాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

మూడవ నియమము — పరిశుద్ధ విశ్వాసము

"మానసిక, ప్రాణిక జీవిలో అత్యాశ, గర్వం, ఆడంబరం, మానసిక తృష్ణ, ప్రాణిక స్వాభిలాష, స్వార్థపూరిత అపేక్ష, నిమ్న స్వభావసిద్ధమైన అల్ప వాంఛా సంతృప్తి మొదలగువాటితో కలుషితమైన, అహంకారపూరితమైన విశ్వాసం పొగతో కప్పబడి మసకబారిన జ్వాలగా పైకెగసి దివ్యసన్నిధి నందుకోలేదు."

— శ్రీఅరవిందులు

ప్రశ్న: మానసికజీవిలో అహంకారపూరిత విశ్వాసం ఎలా వుండగలదు?

శ్రీమాత: ఆయన చాలా చక్కగా వర్ణించారు. 'కలుషితమైన అత్యాశ' లాంటి పదాలతో. మరో విధంగా ఆలోచించి చూస్తే, అది మరింత వాస్తవమనిపిస్తుంది. వీటిలో ఏ మాత్రమైన అంటని విశ్వాసమంటూ ఉంటుందా? అదిలా చెప్పబడుతున్నది. విశ్వాసం శుద్ధమైనదైతే అది చాలా శక్తివంతమౌతుంది. దేనిచేత ఆటంకపరచబడలేని సామర్థ్యం కలదవుతుంది. దీనర్థం మనిషికి పరిశుద్ధమైన విశ్వాసం వుంటే, వీటన్నిటివల్ల కలుషితం కాకుండా వుంటె ఒక విధమైన వాస్తవమైన విశ్వాసం, ఒక యదార్థమైన విశ్వాసం ఉంటే, సాధ్యపడనిదంటూ ఏమీ ఉండదు. తెల్లవారే లోపల వ్యక్తి పరివర్తన చెందగలడు. అతిమానసాన్ని క్షణంలో క్రిందికి తేగలడు, ఏదైనా చేయగలడు. అయితే అది పరిశుద్ధమైన విశ్వాసం కావాలి. అది వ్యక్తిగతమైన ప్రతీకారాలతో గాని, సంకల్పంతో గాని కలిసి వుండకూడదు.

పరిశుద్ధమైన విశ్వాసం ఎవ్వరూ నిరోధించలేని అన్ని శక్తులతో నిండివున్న ఒక మహాశక్తి. అంత పరిశుద్ధమైన విశ్వాసాన్ని పొందడం చాలా అరుదు. సులువుగా పొందగలిగినదైతే పరిశుద్ధమైనది కాదన్న మాట. మనలో ప్రతి ఒక్కరూ ఒక విశ్వాసం కలిగి వున్నాం. ఉదాహరణకి, ఏదో ఒక దాంట్లో నమ్మకం, మనలో వున్న దేవుడి మీద నమ్మకం అనుకో. మనలో విశ్వాసం కనుక అతి శుద్ధమైనదయితే వెంటనే మనం మనలో వున్న దైవసాన్నిధ్యాన్ని తెలుసుకోగలం. ఈ ఉదాహరణను అర్థం చేసుకోవడం చాలా సులభం. నీకు నమ్మకం అన్నది ఖచ్చితంగా వున్నది. కాని అది వున్న అనుభవం నీకు కావడం లేదు. ఎందుచేత? ఎందుచేతనంటే ఆ విశ్వాసం పరిశుద్ధమైనది కాదు. నీ విశ్వాసం గనుక పరిశుద్ధమైనదైతే వెంటనే ప్రయోజనం సిద్ధిస్తుంది. ఇది ఎంతో సత్యం. అందుచేత, సాధించబడలేదని తెలిసిన క్షణాన,

అందుకు కారణం ఏమిటని చూడాలి. "ఎందుకు సాధ్యపడలేదు? నా విశ్వాసంలో ఏ లోపం ఉంది?" అని సరైన విధంగా చూడడం ప్రారంభించగలగాలి. ఇలా చిత్తశుద్ధితో చూడ్డం మీరు కొనసాగించినట్టయితే దానిలో ఎన్నో సూక్ష్మ విషయాల్ని గమనించ గలరు. అవి చిన్న విషయాలే. పెద్దవేం కాదు. కాని ఏవగించుకొనే విషయాలు. చిన్న విషయాలే. చాలాసార్లు కొంత స్వాతిశయం తలెత్తుతుంది. తరువాత ఒక చిన్న కోరిక, మరీ దారుణమైనదేం కాదు. అది తనని తాను పెద్దగా ప్రదర్శించుకోదు. అది నీ కిచ్చే శక్తి, నీకిచ్చే సంతృప్తి చెప్ప వీలుకానిది.

శ్రీమాత

మన ఆలోచనలో నిరంతరం సందేహించే, తర్కించే తత్వం ఏ మూలో కొద్దిగానైనా వుంటుంది. అది ప్రతి విషయాన్ని పాడుచేస్తుంది. అది మనిషి అత్యంత క్లిష్ట పరి స్థితుల్లో ఉన్నప్పుడు, తనేమీ చెయ్యలేనని మనసు గుర్తించినప్పుడు, అది శుద్ధ వాజమ్మగా, అసమర్ధంగా నిలబడిపోయినప్పుడు, అటువంటి సమయాల్లో మనిషి ఒక ఉన్నతమైన సహాయం ఆకాంక్షించినట్టయితే, ఆ ఆకాంక్ష సరిగ్గా నిరాశ లోంచి పుట్టుకొచ్చిన తీవ్రత గలదైతే, అది ఫలిస్తుంది. కానీ, నీ ఆలోచన వాదనను కొనసాగిం చినట్టయితే "అవునవును. నేను ఆకాంక్షించేను. నేను ప్రార్థించేను. కాని భగవంతుడికి తెలుసు. అది ఈ క్షణమేనా అని, అది ఎలా వస్తుందో? ఎలా సాధ్యమవుతుందో?" అని. సరే. అప్పుడు అంతా అయిపోయినట్లే. ఇక అది పని చెయ్యదు. అత్యంత సాధారణంగా జరిగే విషయాల్లో ఇది ఒకటి. ప్రయత్నాన్ని మొత్తం కూకటి వేళ్ళతో సహా నరికి పారేస్తున్నామని, వాళ్ళకు తెలీదు. వారికి విశ్వాసం లేదు, "నాకిది కావాలి..."

శ్రీమాత

అనువాదం నడిమింటి విజయలక్ష్మి

పర్వతాలను సైతం కదిలించే విశ్వాసం

చైత్యస్ఫూర్తిని, బాహ్య చైతన్యస్ఫూర్తి తిరస్కరించవచ్చు. కాని చైత్యజ్ఞానం సత్యమైనది. అంతఃస్ఫురణతో సహజసిద్ధమైనది. చైత్యస్ఫూర్తి అంటుంది “నాకు తెలుసు. నేను ఋజువు చెయ్యలేను. కానీ నాకు తెలుసు”. కారణం, దాని జ్ఞానం మానసికమైనది కాదు. అనుభవం మీద, సత్యనిరూపణ మీద ఆధారపడినది కాదు. ఋజువు చేసిన తరవాత గాని నమ్మను అని అనదు. విశ్వాసమనేది ఆత్మస్పందన. అది హఠాత్తుగా, నేరుగా కలిగే జ్ఞానం. ప్రపంచం మొత్తం అంగీకరించకుండా, దానికి విరుద్ధంగా ఒక వెయ్యి నిదర్శనాలు చూపినా సరే అది తన అంతర జ్ఞానంతో, దేనినైనా ఎదిరించి నిలువగల ప్రత్యక్ష స్ఫూర్తితో, తాదాత్మ్య స్ఫూర్తితో అది నమ్మగలదు. చైత్యజ్ఞానం సుస్పష్టమైనది, పరిపూర్ణమైనది, ఒక దృఢ జ్ఞానరాశి. నువ్వు దానిని నీ మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక స్థాయిల్లోకి కూడా తెచ్చుకోగలవు. అప్పుడు నీది పరిపూర్ణ విశ్వాసమవుతుంది. అది పర్వతాలను సైతం కదిలించగల విశ్వాసం. అయితే అస్తిత్వంలో “అది అలాంటిది కాదు” అని అనకూడదు. పరిగణించ మని అడగకూడదు. అల్పమైన అర్థ విశ్వాసమే విషయాన్ని పాడుచేస్తుంది. పరిపూర్ణమైన అచంచల విశ్వాసమే లేకపోతే సర్వేశ్వరుడి అభివ్యక్తి ఎలా జరుగుతుంది? విశ్వాసం ఎప్పుడూ దానికదే అచంచలమైనది. అది దాని అసలు స్వభావం. అలా లేకపోతే, ఏ రకంగా చూసినాసరే విశ్వాసమే కాదు. ఒక్కొక్కసారి ఇలా కూడా జరగవచ్చు. అదేమిటంటే మనస్సు లేక ప్రాణికం లేదా భౌతికం చైత్యస్పందన ననుసరించక పోవచ్చు. ఒక మనిషి ఒక యోగి దగ్గరకు వెళ్తాడు. ఆ యోగి తనను గమ్యం చేరు స్తాడని హఠాత్తుగా ఆ మనిషి అతనిని వెంటనే నమ్మి అనుసరించడం ప్రారంభిస్తాడు. అతడు గమ్యం చేర్చగల సమర్థుడో కాదో కూడా తెలుసుకోడు. ఒక చైత్యదిగ్భ్రమలో అతడలా అనుకుంటాడు. తన అసలైన గురువునే కలుసుకున్నానని భ్రమ పడతాడు. సావధానంగా ఆలోచించిన తరవాతగాని, ఆశ్చర్యకరమైన సంఘటనలను చూచిన తరువాత గాని అతడు విశ్వసించలేడు. ఈ రకమైన విశ్వాసం మాత్రమే విశిష్టమైనది. తర్కవితర్కాలు ప్రారంభించినట్టయితే ఎప్పటికీ గమ్యాన్ని చేరలేరు. కొందరు తీరిగ్గా కూర్చుని చైత్యశక్తి అనేది హేతుబద్ధమా కాదా అని తర్కిస్తూ వుంటారు.

నిజానికి గుడ్డినమ్మకమని అనేదాని వల్ల మనుషులు తప్పుదారి పట్టరు. అలాంటి

వాళ్ళంటారు, "ఆహా! నేను దానిని నమ్మాను, ఆ మనిషిని నమ్మాను, అతను నన్ను వంచించాడు" అని. నిజానికి తప్పు అవతలి వ్యక్తిది కాదు. అలా నమ్మినవాళ్ళదే. అది వారిలోని బలహీనత. తన విశ్వాసాన్ని దృఢంగా నిలుపుకున్నట్లయితే, అవతల వ్యక్తిని మార్చగలిగేవాడు. ఆ విశ్వాసం చేతనలో ఉండకపోయి నందువలన మోసపోయాడు. ఆ వ్యక్తిని తనకు అనుకూలంగా మార్చలేకపోయాడు. అతడికే గాని సంపూర్ణ విశ్వాసం వుంటే ఆ మనిషిని మార్చగలిగేవాడు. పరిపూర్ణ విశ్వాసం వల్ల అద్భుతాలు జరుగుతాయి. ఒక మనిషికి మరో మనిషితో అనుబంధం ఏర్పడినప్పుడు భగవత్ సామీప్యాన్ని అనుభూతి చెందుతాడు. ఈ అనుబంధాన్ని నిర్మలంగా కొనసాగించగలిగితే, అది చాలా వరకు పదార్థంలో దివ్య చైతన్యం అభి వ్యక్తం కావడానికి తోడ్పడుతుంది. కాని ఇదంతా మీ మీ స్వీయ స్థాయి మీద మీ చిత్తశుద్ధి మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఎంతగా చైత్యపరంగా మీరు సంసిద్ధులై వుంటే అంతగా సరైన మార్గం వైపు, సరైన గురువు వైపు నడుపబడతారు. చైత్యసత్తగాని, దాని పట్ల విశ్వాసం గాని ఎల్లప్పుడూ చిత్తశుద్ధికి మరో పేరు. కాని మీ బాహ్యసత్తలో మాత్రం కుటిలత్వం దాగి వుంటే, మీరు ఆధ్యాత్మిక జీవితం కాక వ్యక్తిగత ప్రయోజనాల కోసం ప్రయత్నించినట్లయితే, అది మిమ్మల్ని తప్పుదారి పట్టిస్తుంది. అంటే విశ్వాసం కాదు, కుటిలత్వం తప్పుదారి పట్టిస్తుంది. విశ్వాసమన్నది దానికది ఎప్పుడూ నిష్కపట మైనదే. కాని అది మనిషిలోని నిమ్నచర్యల వల్ల కలుషితమైతే, అప్పుడు మీరు దారి తప్పుతారు.

*

ఎప్పుడూ మనకి మనమే పరిమితులను విధించుకుంటూ వుంటాం. ఎప్పుడూ మనం చెప్పేది. "అది సాధ్యమవుతుంది. ఇది సాధ్యం కాదు. ఇది సరైనది. చెయ్య గలం, అది చెయ్యలేం. ఇది సత్యం. ఇది సాధ్యమోతుంది. అసలు ఈ పని అయిపోయి నట్లే. కాని అది మాత్రం అసాధ్యం". మనకి మనమే ఎల్లప్పుడూ జైల్లో బానిసల్లా మన పరిమితుల మధ్య, జీవన సూత్రాలు తెలియని మూర్ఖ, సంకుచిత, అజ్ఞాన స్వభావాల మధ్య జీవిస్తుంటాం. జీవన సూత్రాలు మీరనుకున్నట్టు వుండవు. అంతే కాదు. అత్యంత మేధావులము అనుకునేవాళ్ళు అనుకున్నట్టు కూడా వుండవు.

అవి పూర్తిగా వేరు. ఒక్క అడుగు వేయడం ఆరంభిస్తే, ప్రత్యేకంగా ఆ మార్గంలో మొదటడుగు, — మనిషికి అవగాహన ఆరంభమవుతుంది.

శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

విశ్వాసాన్ని ఎలా పెంపొందించుకోగలం?

'విశ్వాసం' ఖచ్చితంగా మనకి ఆ దివ్యకృప ఇచ్చిన వరమే. అది ఆ శాశ్వత సత్యానికున్న తలుపు హఠాత్తుగా తెరుచుకోడం లాంటిది. దాని ద్వారా మనం దాన్ని చూడగలం, స్పర్శించగలం.

అన్ని విషయాల్లోలాగే మానవాళి యొక్క ఆరోహణా క్రమంలో, విశ్వాసానికి కూడా ప్రారంభంలో స్వయంకృషి యొక్క ఆవశ్యకత ఉంది. అయితే కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాలలో మానవుల తెలివికి పూర్తిగా అంతుపట్టని కారణాలు ఉండడం సంభవమే. అలాంటి సందర్భాల్లో విశ్వాసం అకస్మాత్తుగా ఏర్పడవచ్చు. అది మనం ఏ మాత్రం అడక్కుండా కూడా ఏర్పడవచ్చు. కాని చాలాసార్లు ఒక లోపలి తపనకో, లేదా ఒక అవసరానికో లేదా ఒక ఆకాంక్షకు జవాబుగానో ఏర్పడుతుంది. అయితే అది ఎరుకతో ఒక క్రమబద్ధంగా చేసిన ప్రయత్నం కాకపోయినా, అది అస్తిత్వంలోనె ఉన్న ఒక ఆరాటం, ఒక వెతుకులాట. ఏది ఏదైనా, విశ్వాసం ఒక వరంగా ఇవ్వబడిందంటే, ఒక్కసారిగా ఈ అంతరంగ ప్రకాశం కలగిందంటే, ఆ ప్రకాశాన్ని నిరంతరం జ్వలింపచేస్తూ మన క్రియాశీల చైతన్యంలో నిలుపుకోవడానికి వ్యక్తిగతమైన కృషి చేయడం తప్పనిసరి. ఎవరైనా సరే, వారి విశ్వాసాన్ని గట్టిగా పట్టుకుని ఉండాలి, విశ్వాసాన్ని సంకల్పించాలి, దానిని అపేక్షించాలి, వెతకాలి, అభ్యసించాలి, రక్షించుకోవాలి

మానవ మనస్సులో కఠినమైన, నిరసించదగిన అలవాట్లుంటాయి — సందేహం, వాగ్వాదం, అనుమానం. సరిగ్గా ఇక్కడే మానవకృషి అవసరం — వాటిని దరిచేరనివ్వకుండా తిరస్కరించడానికి, వాటిని వినకుండా తిరస్కరించడానికి, అన్నింటి కన్న ముఖ్యంగా వాటి అనుసరణను తిరస్కరిచడానికి. మనస్సులో సందేహ సంశయములతో

ఆడుకోవడమంత అపాయకరమైన ఆట మరొకటి లేదు. అవి శత్రువులు మాత్రమే కాదు, అవి భయంకరమైన అగాధాలు. ఒక్కసారి వాటి లోతుల్లో పడితే బయటకు లాగబడటం అత్యంత కష్టమైనది.

కొందరు ఈ భావాలతో ఆడుకోడం, వాటిని చర్చించడం, వాటి విశ్వాసాలను వ్యతిరేకించడం మానసికంగా ఒక అందమైన అభిరుచి అనుకుంటారు. ఈ విధంగా ఉంటే వారు ఇతరుల కన్న గొప్ప దృక్పథంతో ఉన్నట్టు భావిస్తారు, మూఢనమ్మకాలు, 'అజ్ఞానం' లాంటి వాటిని అధిగమించామని అనుకుంటారు. కాని సందేహాస్పదము, అనుమానస్పదమైన సూచనలు వింటే గనుక భయంకరమైన అజ్ఞానంలోకి జారడమే కాదు, సరైన మార్గాన్నించి దారి తప్పుతావు. అయోమయంలో, పొరపాటులో, పరస్పర విరుద్ధమైన, అగమ్యమైన చిక్కుదారిలో ప్రవేశిస్తావు.... దాన్నించి బయటపడ గలనన్న భరోసా ఉండదు. నీవు నీ అంతరంగ సత్యం నించి ఎంత దూరం పోతావంటే, నువ్వు దాన్ని చూడలేవు, కొన్నిసార్లు నీ ఆత్మతో ఉన్న సంబంధాన్ని కోల్పోవడం కూడా సంభవమే.

విశ్వాసాన్ని కాపాడుకుందుకు, దాన్ని అంతరంగంలో పెంచుకుందుకు వ్యక్తి గతమైన కృషి తప్పనిసరిగా అవసరం. ఆ తరువాత – చాలా కాలం తరువాత – ఒక రోజు వెనక్కి తిరిగి చూసుకుంటె, అప్పటిదాకా జరిగినదంతా, చెడ్డవిగా అనిపించినవి కూడా మనలను సరైన మార్గంలో ముందుకు నడిపించడానికి ఆ దివ్యకృప వల్లే సంభవించాయని తెలుసుకుంటాం. అప్పుడు మన వ్యక్తిగత కృషి కూడ దైవప్రచోదితమే అని తెలియవస్తుంది. అయితే ఆ బిందువు దగ్గిరికి చేరడానికి ప్రతి ఒక్కరూ చాలా అభివృద్ధి చెందాలి, చాలా సంఘర్షించాలి, కొన్నిసార్లు చాలా దుఃఖాన్ని భరించాలి.

ఏం చేయకుండా జడమైన ఉదాసీనతతో ఉండి, "నాకు విశ్వాసం ఉండాలి. అది ఉంటే నాకదే వస్తుంది, దాన్ని దైవమే నాకిస్తాడు" అని అనుకోడం ఒక తామసికమైన దృక్పథం. అది ఎరుక లేకపోవడం వల్ల, నిజానికి చెడుసంకల్పం ఏర్పడుతుంది.

ఆ అంతరంగ జ్వాల ఆరకుండా జ్వలించాలంటే దానిలో ఆజ్యం పోయాలి, దానిని కాపాడాలి. మన పొరపాట్లను, మనం వదులుకోవలసినవాటిని, మన అభివృద్ధిని ఆపేవాటిని, మన మార్గాన్ని చీకటిమయం చేసేవాటిని ఆ అగ్నికి ఆహుతి చేయాలి. ఆ అగ్నిలో ఆజ్యం పోయకపోతే అది నెమ్మది నెమ్మదిగా అచేతన, జడత్వాల

బూడిద క్రింద రగులుతుంటుంది. అప్పుడు సంవత్సరాలు గాదు, అనేక జీవితాలు, అంటే, శతాబ్దాలు గడిచిపోతాయి లక్ష్యాన్ని చేరడానికి.

అందు కే ఎవరైనా వారి విశ్వాసాన్ని చాలా జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి. దానిని అత్యంత అపరిమితమైన, అమూల్యమైనదాని యొక్క పుట్టుకను గమనించినట్టు గమనించాలి, దాన్ని పాడుచేసే ప్రతిదాన్నించి అతి భద్రంగా కాపాడుకోవాలి. ప్రారంభాల్లోని అజ్ఞానాంధకారాలలో విజయం సాధించడానికి వచ్చిన దైవశక్తి యొక్క ప్రత్యక్ష అభివ్యక్తి — 'విశ్వాసం'

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

విశ్వాసానికి నమ్మకానికి మధ్య గల తేడా

ప్రశ్న: ఎవరికైనా దైవంపై విశ్వాసంతో పాటు నమ్మకం కూడా ఉన్నప్పుడు — ఆ రెండింటికి మధ్య తేడా ఏమిటి?

విశ్వాసం మరింత సమగ్రమైనదని శ్రీఅరవిందులు వ్రాశారు — నమ్మకం కన్నా విశ్వాసం మరింత సమగ్రమైనది. నీకు దైవం మీద నమ్మకం ఉంది అంటే దైవం నీకేదిచ్చినా అది ఎప్పుడూ నీకు అత్యంత యోగ్యమైనదే అని నీవు అంగీకరిస్తావు. ఆతడి నిర్ణయం ఏదైనా, ఆతడు నీకిచ్చే అనుభవం ఏదైనా, లేదా అతడు నిన్ను ఏ పరిస్థితుల్లో ఉంచినా, అది నీకు మంచిదని భావిస్తావు. అది నమ్మకం. కాని విశ్వాసం — అది దైవం యొక్క ఉనికి మీద అచంచలమైన ధృడవిశ్వాసం — విశ్వాసం మనిషి మొత్తం అస్తిత్వాన్నే పట్టుకుంటుంది, ప్రభావితం చేస్తుంది. అది మానసికం, చైతన్యం, ప్రాణికాలలోనే కాదు: అది మొత్తం అస్తిత్వం అంతటా నిండి ఉంటుంది. అక్కడ ఒక్క విశ్వాసం తప్ప ఏదీ ఉండదు. విశ్వాసం సూటిగా అనుభవానికి దారి తీస్తుంది.

ప్రశ్న: నమ్మకం పూర్తిగా, సంపూర్ణంగా ఉండదా?

ఉండకపోవచ్చు. ఉండాల్సిన అవసరం లేదు. అయితే చిన్న బేధం ఉంది. — అది ఎలాగో నాకు తెలియదు — కాని అవి రెండు ఒకటి కాదు.

ఒకరు తనను తాను సంపూర్ణంగా దైవకార్యానికి అంకితం చేసుకుని, అందులో పూర్తి విశ్వాసం ఉండి, దాని సంభావ్యతలోనే కాదు, అదే నిజమైనదన్న విశ్వాసంతో ఏం జరుగుతుందని ప్రశ్నించకుండా, సంపూర్ణంగా ఆ కార్యానికి అర్పించుకుంటాడు. అందువల్ల అప్పుడే అక్కడే ఓ ధృఢవిశ్వాసాన్ని అంటు కట్టడమౌతుంది. సాధించగలనన్న నమ్మిక కుదురుతుంది. అందులో భాగస్వామినౌతానని, దానికి అంకితమైనందు వలన అది చేయగలనన్న నమ్మిక కుదురుతుంది. ఎందుకంటె అందులో సంపూర్ణంగా నిమగ్నమై ఉండడం వలన — తను చేయబోయేదాని మీద నమ్మకం, ఏం చేయాలనుందో అది చేయగలనన్న నమ్మకం, తను పొందబోయే అనుభూతి తప్పక సాధిస్తానన్న నమ్మకం. ఆ మొదటిది అసలు ప్రశ్నలు వేయదు, ఫలితం గురించి ఆలోచించదు. తనని తాను సంపూర్ణంగా అర్పణ చేసుకోడమె దానికి తెలిసినది. — ఆ సమర్పణే అంతా, అంతకు మించినదేదీ లేదు. అది మన లను సంపూర్ణంగా తనలోకి లాక్కుంటుంది. ఆ రెండవదాంట్లో నమ్మకం ఉన్నపుడు, దానికి విశ్వాసం అంటకట్టవచ్చు. నమ్మకం అంటుంది: "అవును, నేను అందులో పాల్గొనాలి, నేను పొందాలనుకున్నది పొందాలి, ఈ పనిలో నేను తప్పనిసరిగా భాగం పంచుకోవాలి". అయితే, ఆ మరో స్థితికి దైవం మీదే విశ్వాసం ఉంది. అతడే అక్కడ ఉన్నదంతా, అతడే అంతా చేసేది, అంతా చేయగల సమర్థుడతడే. అతడే అన్నీ చేయగలడు, అంతా చేయగలడు. అతడొక్కడే నిజమైన అస్తిత్వం అని, సర్వం ఆ దైవానికి సంపూర్ణ విశ్వాసంతో తనను తాను ఆ విశ్వాసానికి సమ ర్పించుకుంటాడు. దాని మీద మరింత నమ్మకం ఏర్పడి ఆ దైవంతో అతడికున్న సంబంధం వల్ల, ఆ దైవంపై అతనికున్న విశ్వాసం ఎంతగా పనిచేస్తుంటే — ఏది ఏమైనా, అతడికేం జరిగినా — అది పూర్తిగా దైవసంకల్పం యొక్క అభివ్యక్తి మాత్రమె కాదు, అదే అతడికి జరగవలసిన అత్యంత మంచి, అంతకన్న మంచి అతడికి జరగడం కుదరదని అర్థం. ఎందుకంటె, అది సంపూర్ణంగా దైవమే చేయడంవల్ల. ఈ వైఖరి విశ్వాసంలో భాగం కానవసరం లేదు. ఎందుకంటె అసలైన విశ్వాసం ప్రశ్నించదు — అది తన స్వీయ అర్పణకు వచ్చే ఫలితాలేమిటని అడగదు, ఆశిం చదు, కేవలం తన్ని తాను అర్పించుకుంటుంది.... అంతే! అదే నమ్మకం అయితే 'ఫలితం ఇలా ఉంటుంది' అని చెప్పవచ్చు. ఇది సంపూర్ణ సత్యం. ఏ బేరసారాలు, ఏ లెఖ్ఖలు లేకుండా సంపూర్ణ విశ్వాసంతో మన్ని మనం దైవానికి అర్పించుకున్నపుడు

— ఏది జరిగితే అదే జరగని! అది నన్నేం బాధించదు. 'నన్ను నేను సమర్పించుకోవడమే నాకు కావలసినది' — అన్న దృక్పథంతో, ఆలాంటి విశ్వాసంతో నీవున్నపుడు, అన్ని పరిస్థితుల్లోను, అన్ని సమయాల్లోను నీకు అత్యంత మంచే జరుగుతుంది — అది బహుశ నీవు ఊహించినట్టు జరగకపోవచ్చు. కాని వాస్తవంగా జరుగుతుంది. అస్థిత్వంలోని ఒక భాగానికి ఇది తెలిసి నమ్మకంతో ఉండవచ్చు. అది విశ్వాసానికి మరింత బలం చేకూరుస్తుంది — ఎలా చెప్పాలి? సంపూర్ణ ప్రసాద మనస్తత్వం, జరిగినదాన్నించి అత్యంత మేలైన ప్రయోజనం పొందడం.

*

నీకు విశ్వాసం ఆ దైవం మీద పూర్తి నమ్మకంతో ఏర్పడి ఉండనపుడు, నీలో విశ్వాసం ఉన్నదని భావించినా కూడా, ఆ దైవశక్తి మీద, ఆ దైవం యొక్క మంచితనం మీద నమ్మకం పూర్తిగా పోగొట్టుకునే స్థితిలో పడగలవు, లేదా ఆ దైవానికి నీ మీద ఉన్న నమ్మకం కూడా పోగొట్టుకోగలవు. ఇవే మూడు అవరోధాలు.

ఎవరికైతే దైవం మీద వారికి చెక్కుచెదరని విశ్వాసం ఉందనుకుంటారో వారు చెప్పేది, "సర్వం చేస్తున్నది దైవమే, అతడే అన్నీ చేయగల సమర్థుడు, నాతో జరిగేదే కాదు, నాలోను, ఇతరులలోను అన్ని చోట్ల జరుపుతున్నది దైవమే, దైవం మాత్రమే" అని. దీన్నే వాళ్ళు ఏదో ఒక తర్కంతో అనుసరించినపుడు, కొంతకాలం తరువాత వాళ్ళు ఈ ప్రపంచంలో జరుగుతున్న అతి భయంకరమైన పొరపాట్లకు అతడినే తప్పుపట్టి, అతడిని ఒక క్రూరమైన, భయంకరమైన, నిజమైన రాక్షసుడిలా చిత్రిస్తారు — అది వాళ్ళకి నమ్మకం లేనపుడు.

లేదా, వాళ్ళకి విశ్వాసం ఉంది, కాని వాళ్ళీ విధంగా తలపోస్తారు, "సరే, నాకు దైవం మీద విశ్వాసం ఉంది, కాని ఈ ప్రపంచం ఎలా ఉందో నేను బాగా చూస్తున్నాను! పైగా ముందు నేను చాలా బాధలు పడుతున్నాను. పడటంలేదా? నేనస్సలు ఆనందంగా లేను, ఇరుగుపొరుగు వాళ్ళందరి కన్నా నేనే సంతృప్తిగా లేను" — ఎందుకంటే ప్రతివారు వాళ్ళ పొరుగువారి కంటే చాలా బాధల్లో, ఏ మాత్రం ఆనందం లేకుండా ఉన్నామని భావిస్తారు — "నేను చాలా విచారంగా ఉన్నాను, నిజంగా జీవితం నా పట్ల నిర్దయగా ఉంది. కాని అప్పుడు కూడా దైవం దైవమే కదా, అతడు మూర్తీభవించిన మంచితనం, దయగలవాడు, అతడు సర్వ సమగ్రత కల్గినవాడు, అలాంటపుడు నేనింత విచారంతో ఎలా ఉన్నాను? అతడు

కూడా అశక్తుడేమో. లేనట్లయితే అతడు అంత మంచివాడై ఉండి నన్నిలా బాధలకి ఎలా గురిచేస్తాడు?" ఇది రెండవ అవరోధం.

ఇంక మూడవ రకం: కొందరుంటారు, వాళ్ళు అతి వినయం నటిస్తూ వాళ్ళకి వాళ్లు చెప్పుకుంటారు, "తప్పకుండా దైవం నన్ను వదిలేశాడు. నేనెందుకూ పనికి రాను, అతడు నాతో ఏమీ చేయలేడు, నాకున్నదల్లా ఇంక ఈ ఆటను వదిలి వేయ డమే. అతడు నన్ను అప్రయోజకుడుగా భావించాడు!"

అందువల్ల, ఎవరైనా సరే వారి విశ్వాసానికి దైవానుగ్రహం మీద సంపూర్ణ నమ్మకాన్ని జోడించనపుడు, కష్టాలు తప్పవు. అందువల్ల రెండూ అవసరమే....

శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

శ్రీఅరవిందుల వాక్కులు

శ్రద్ధ

ఆంగ్లంలో 'Faith' అనబడే ఈ పదం దాని నిజభావాన్ని సంపూర్ణంగా వ్యక్తపరచడానికి సరిపోదు. వాస్తవానికి శ్రద్ధ పరమాత్మ నుండి ప్రభవించిన ఒక మహా ప్రభావం. దాని తేజస్సు మన దివ్య చైతన్య అస్తిత్వము నుండి ఒక పిలుపుగా వెలువడిన సందేశ చిహ్నం. మన నిమ్నప్రకృతిని దాని ప్రస్తుత అల్పత్వము నుండి ఒక మహోన్నతమైన ఆత్మస్థాయికి ఎదగమని. ఆ సందేశానికి ప్రభావితమై, ఆ పిలుపుకు ఎక్కువగ స్పందించేది మేధగాని, హృదయంగాని, మనస్సుగాని కావు. ప్రభావితమై స్పందించేది తన గమ్యం యొక్క, తన నిర్దేశిత కార్యం యొక్క యదార్థతను కూలంకషంగ తెలిసిన అంతరాత్మ.

*

ఈ శ్రద్ధ పై నుండి లభించిన ఒక ఆలంబన. అది మేధను, దాని సంబంధిత వివరాలను, అధిగమించి ప్రసరితమైన ఒక నిగూఢ తేజస్సు యొక్క కాంతివంతమైన ఛాయ; ఆకస్మిక దర్శనాలతో ప్రభావితంగాని గుప్తజ్ఞానం యొక్క గుండెకాయ.

*

శ్రద్ధ అనేది ఇంతవరకు ప్రకటితం కానిది, సాధించబడనిది, అనుభవంలోకి రానిది

అయినా ఒకానొకదానికి ఆత్మగత సాక్షి. అది మన అంతరంగంలోని సర్వజ్ఞుడికి సూచనామాత్ర అవగాహన లేకపోయినా, యదార్థమైనదని, అనుసరణీయమైనదని, పొందదగినదని, అత్యున్నత విలువగలదని, తెలిసినది. ఈ అంతరంగ అవగాహనపై మన మనసులో ధృఢమైన నమ్మకము కలుగకపోయినా, దానితో ప్రాణికము పెనుగులాడి ఎదురుతిరిగి నిరాకరించినా, అది చిరకాలము నిలుస్తుంది.

*

శ్రద్ధ, నిమ్న చైతన్యమందు ఒక పరమ సత్యము యొక్క లేక, ఇప్పటి వరకు ప్రత్యక్షంగా అనుభవసిద్ధంగాని దివ్యభావన యొక్క ప్రతిబింబము.

*

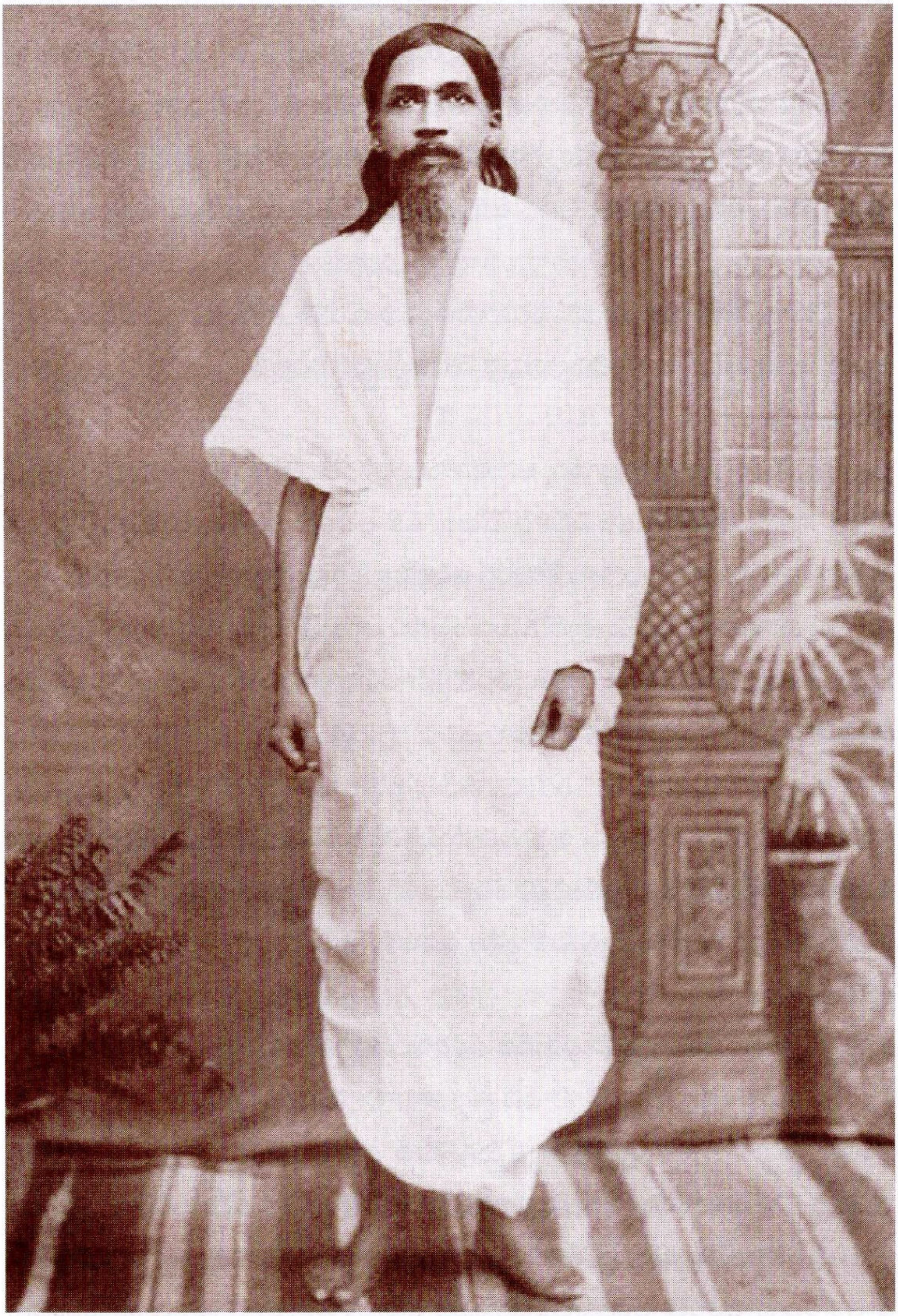
శ్రద్ధ, మనస్సుయొక్క అజ్ఞానం, అనుమానం, అశక్తత, అనిశ్చయాల మధ్యన అంతరాత్మ నుండి వెలువడే ఒక నిగూఢ తేజం, ఒక అతీంద్రియ శక్తి. మనిషికి శ్రద్ధ పరిత్యజింపరానిది.. కారణం, అది లేకుండ అగ్రాహ్యము. అనూహ్యమైన మార్గంగుండా సాగే ప్రయాణంలో మనిషి పురోగమించలేడు. అయితే అది అతనిపై బలవంతంగ విధించబడకూడదు. అతను స్వతంత్రంగ గ్రహించిన జ్ఞానంగానో లేక విధాయకమైన అంతరాత్మ ప్రబోధంగానో రావాలి.

*

అలా అనటంలో నా ఉద్దేశ్యం, అత్యంత సున్నితమైన విషయాలు ఏవైతే భౌతికంగా నిరూపింపబడలేవో, కాని అనుభవైకవేద్యములో, వాటి యొక్క యదార్థతపై అంతఃకరణలో ఒక క్రియాశీల ధృఢ విశ్వాసం ఉండాలి అని.

*

ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై సాధకుడికి ఉండవలసిన శ్రద్ధ అవివేకమైనది కాకూడదు. ఒక స్పష్టమైన అవగాహనతో కూడిన శ్రద్ధ కావాలి. మసకబారినది కాక వెలుగులతో నిండిన శ్రద్ధ కావాలి. సందేహాత్మకమైన మేధ దానిని గ్రుడ్డి నమ్మకం అంటుంది. కారణం, పై పై పోకడలను గాని, బూటకపు సలహాలను గాని, మేధ తిరస్కరిస్తుంది. అది విషయాల వెనుకనున్న సత్యాన్ని దర్శించగోరుతుంది. సాక్ష్యం, ఋజువులనే ఊతకర్రల సాయంతో అడుగులు వేయదు. అది ఒక అంతర్ దృష్టి. తాను సరైనదని నిరూపించుకొనుటకు అనుభవంలోకి రావటానికై ఎదురుచూసేది కాదు. అది అనుభవాన్ని సిద్ధింపజేస్తుంది. నాకు స్వయంగా రోగనివారణ చేసుకోగలననే నమ్మకం

ఉన్నట్లయితే, నన్ను నేను నయం చేసుకొనే మార్గాన్ని స్వయంగా వెతుక్కునేవాడిని. పరివర్తనచెందుటలో నాకు నమ్మకం ఉన్నట్లయితే, ఆ ప్రక్రియ యొక్క పూర్వాపరాలు తెలుసుకొని దానిని అనుసరించేవాడిని.

*

'గ్రుడ్డినమ్మకం' అనే మాటకు అసలు అర్థం లేదు. బహుశ దాని అర్థం ఋజువు లేకుండ నమ్మలేము అని అయ్యుండవచ్చు. కాని ఋజువు చేయబడిన తదుపరి తీసుకున్న నిర్ణయం శ్రద్ధ కానేరదు. అది ఒక ఎరుక, లేక మనసులో ఏర్పడిన అభిప్రాయమౌతుంది. శ్రద్ధ, ఋజువు చేయబడక పూర్వమో లేక విషయం తెలియక పూర్వమో ఏర్పడుతుంది. ఆ విధంగా ఏర్పడిన శ్రద్ధ విషయం తెలుసుకొనుటకో లేక దానిని అనుభవించుటకో దోహదపడుతుంది. భగవంతుడున్నాడనుటకు ఋజువు లేదు. కాని భగవంతుని పట్ల శ్రద్ధ ఉన్నది. అందువలన నేను దివ్యానుభవాన్ని పొందగలను.

*

ఈ విషయంలో శ్రీరామకృష్ణులు మరింత ముందుకు వెళ్ళారు. గ్రుడ్డినమ్మకం తప్పు కాదా అని అడిగినప్పుడు, వారన్నారు, అసలు ఉండవలసినది కేవలం గ్రుడ్డి నమ్మకం మాత్రమే అని. కారణం, విశ్వాసమనేది గ్రుడ్డిది. లేనట్లయితే అది విశ్వాసం కాదు. మరేమిటో అవుతుంది — హేతుబద్ధ నిర్ణయం, రూఢిపరచబడిన విశ్వాసం లేక స్పష్టంగా తెలియవచ్చిన సమాచారం.

*

అపనమ్మకం గ్రుడ్డిది. దానికి ముందుచూపు లేదు, శక్తిని ప్రేరేపించ లేదు. కార్యాచరణను ప్రోత్సహించలేదు.

*

యదార్థమేమిటో తెలిసినప్పుడు, దైవానుగ్రహంతో ఫలించిన శ్రద్ధ ఒక శాశ్వత జ్ఞానజ్యోతిగ పరిణమిస్తుంది.

*

యదార్థ నిరూపణకు శ్రద్ధ ఒక అత్యవసర సాధనం. ఎందుకనగా మనం అజ్ఞానులం. దేనిని తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నామో అది మన కింతవరకు తెలియనే తెలియదు. శ్రద్ధ నిజానికి ఒక జ్ఞానం. ప్రకటితమవ్వక పూర్వం అజ్ఞానానికి దాని పూర్వా

పరాల సమాచారం అందిస్తుంది. సూర్యోదయానికి పూర్వం వెలువడే కాంతికిరణం లాంటిది. సూర్యోదయానంతరం ఆ కాంతికిరణం యొక్క అవసరం ఉండదు. అతిమానస విజ్ఞానం తనను తాను ఊన్చుకోగలదు. దానికి శ్రద్ధ యొక్క ఆధారం అవసరం లేదు. దాని వాస్తవికతపై అది మనగలదు. భవిష్య పురోగమనానికి, పురోభివృద్ధికి శ్రద్ధ అవసరమని నీవు అనవచ్చు. కాదు. భవిష్య పురోభివృద్ధి దివ్యజ్ఞాన మూలాలపై కొనసాగుతుంది. అజ్ఞానపు పునాదులపై కాదు. మనం దివ్యజ్ఞాన వెలుగులో దాని విస్తృతమైన స్వయం సాఫల్యతా స్తరాల దిశగా పయనించాలి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఇది మీకు తెలుసా?

(శ్రద్ధ — అన్ని ప్రయత్నాలకు, అన్ని చర్యలకు పరోక్షంగాను, ప్రత్యక్షంగాను కీలకమైనది — చక్రానికి ఇరుసు లాంటింది.)

ప్రపంచం తను హేతువాత వెలుగులో చరించేది అని అనుకుంటుంది. కాని నిజానికి అది దాని శ్రద్ధతోను, అంతర్బుద్ధితోను ప్రచోదితమవుతుంది.

*

హేతువు, తనను తాను తన శ్రద్ధకు అనుగుణంగా మలచుకుంటుంది. లేదా అంతర్బుద్ధి యొక్క ఆలోచనలు సరైనవని నిరూపణ చేస్తుంది. అందుచేత, మనుషులు తాము తార్కికంగా ఆలోచించి ఆచరిస్తామని అనుకుంటారు.

*

మనిషిలో శ్రద్ధను అంటిపెట్టుకొని ఉండేది ఏదో ఉంది. అలా కాకపోయినట్లయితే మనిషి చంచల మనసు యొక్క కీలుబొమ్మ అవుతాడు. లేదా పరిస్థితులు అతనితో చెలగాటమాడుతాయి.

*

ఈ ఆత్మవిశ్వాసం ఏదో ఒక రూపంలో జీవుడి కార్యాచరణకు తప్పనిసరి. అది లేకుండా మనిషి జీవితంలో ఒక్క అడుగైనా వేయలేడు, సరికదా ఇప్పటివరకు సిద్ధించని సమగ్రతను సాధించుటకు ముందంజ వేయలేడు. అది ఎంత ప్రధానమైనది,

ఆవశ్యకమైనదంటే, గీత ప్రవచించిన విధంగా, మనిషి శ్రద్ధ ఎలాంటిదో అతను అలానే ఉంటాడు – "యో యా శ్రద్ధా స యేవ సహ". అంతే గాక, ఎంత తన నుండి తాను పొందగలననే విశ్వాసం తనకుంటుందో, దానికై ఎంత కృషి చేయగలడో, అంత మేరకు అతను సాధించి ఎదగగలడు.

*

గీతలోని ఒక ప్రధాన పంక్తి యొక్క సారాంశమిది. ఈ పురుషుడు, మనిషిలోని ఈ ఆత్మ, యదాతథంగా శ్రద్ధా జనితాలు. ఒక శ్రద్ధతో, ఒక సంకల్పంతో, తనలో తన కున్న నమ్మకంతో, తన ఉనికిపై తనకున్న నమ్మకంతో కూడుకున్నది. ఆ సంకల్పం, ఆ శ్రద్ధ లేక తనపై తనకున్న ఆ నమ్మకం ఏదైనాగాని, అతను కూడ అదే, అదే అతను – 'శ్రద్ధా మయో యం పురుషో యో యా శ్రద్ధా, స యేవ సహ.' ఈ భావగర్భిత వాక్యను మరికొంత నిశితంగా పరిశీలించినట్లయితే, దీనిలోని శక్తివంతమైన బహు కొద్ది పదాలలో మొత్తం ఆధునిక ఉపయోగవాద సిద్ధాంత తత్వం ఇమిడి ఉందని గ్రహిచంగలుగుతాము.

(గీత ప్రకారం)

మన జీవితంలో కోరికల కనుగుణంగా కార్యాచరణ గావిస్తుంటే, అది పట్టుసడలని శ్రద్ధ యొక్క చర్య అవుతుంది. చాలా వరకు అది మన ప్రాణికానికి, శరీరానికి చెందినది. తామసిక, రాజసిక స్వభావాలకు సంబంధించినది.

ఇక శాస్త్రానుగుణంగా జీవితం కొనసాగించ ప్రయత్నిస్తే, అది మన రాజసిక, తామసిక పార్శ్వాలపై అధికారం కోసం నిరంతరం కృషి సల్పుతున్న సాత్వికభావ పోకడకు చెందిన పట్టు సడలని శ్రద్ధ యొక్క చర్య అవుతుంది.

ఈ రెంటిని కాదని, ఒక ఆదర్శానికి గాని, ఒక వ్యక్తిగత నమ్మకానికి గాని, లేక స్వయంగా దర్శించిన ఒక వినూత్న సత్యతత్వానికి అనుగుణంగా జీవిస్తూ కార్యాచరణ గావించ ప్రయత్నిస్తే, అది కూడ పట్టు సడలని శ్రద్ధ యొక్క చర్య అవుతుంది. అయితే ఆ చర్య సత్వ రజస్తమో గుణాలలో ఏదో ఒక దానికి లోబడవచ్చు. మన ప్రతి ఆలోచన, సంకల్పం, భావన, చర్య ఈ త్రిగుణాలకు లోబడి ఉంటుంది. మరో విధంగా, జీవితాన్ని, చర్యలను దైవ ప్రకృతి కనుగుణంగా కొనసాగించాలని ప్రయత్నిస్తే, అప్పుడు కూడ పట్టుసడలని శ్రద్ధ ద్వారానే అది జరగాలి. గీత ప్రకారం ఈ చర్య కూడ సాత్విక స్వభావం ఉచ్ఛస్థితిలో నున్నప్పుడు, దాని నిర్దిష్ట అవధులను

అధిగమించుటకు ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు దానికున్నటువంటి శ్రద్ధ.

*

నేను శ్రద్ధ కనబరచే మతము, తత్వము, నైతిక ధర్మము, సామాజిక స్పృహ, సాంస్కృతిక స్పృహ నా స్వభావానికి, నా చర్యలకు సాపేక్షంగాను, నిశ్చయాత్మకంగాను, ఏది యుక్తమైనది, ఏది సంపూర్ణమైనది అనేదానిని గురించిన నా అభిప్రాయానికి, ఒక నియమ నిబద్ధతను రూపొందిస్తుంది. దానిపై నాకు ఎంత మేరకు శ్రద్ధ ఉన్నదో, దాని ప్రకారం జీవించాలనే నా సంకల్ప బలానికి ఎంత తీవ్రత ఉన్నదో, దాని కనుగుణంగా, అందుకు యుక్తమైన రీతిగా, అలాంటి సంపూర్ణతకు దీటుగా, నన్ను నేను మలచుకోగలను.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మన విశ్వాసం ఏ విధంగా ఉండాలి?

(ప్రధానంగా మనకు తప్పక ఉండవలసిన విశ్వాసం)

దైవం ఉన్నాడనీ, ఆ దైవాన్ని చేరుకోవడం ఒక్కటే ముఖ్యమైన విషయమనీ అనేది యోగంలో ప్రధానంగా ఉండవలసిన విశ్వాసం. అది ఆత్మలో అంతర్గతం — దానితో పోలిస్తే జీవితంలో పొందదగినది మరేదీ దానికి సాటి లేదు. మనిషికి ఆ విశ్వాసం ఉండే పర్యంతమూ, అతడు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి యోగ్యతాముద్రను పొందుతాడు, నేనింకా ఏమని చెప్తానంటే, అతడి ప్రకృతి అంతా పూర్తిగా అడ్డంకులతో, వైముఖ్యాలతో, కష్టాలతో కూరుకుపోయి ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతున్నప్పటికీ, అతడు ఎన్నో సంవత్సరాలు సంఘర్షించవలసి ఉన్నప్పటికీ, అతడు ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో యోగ్యతా ముద్రను పొందుతాడు.

ఈ విశ్వాసమును నీవు వృద్ధి చేసుకోవాలి — అది హేతువూ, సర్వసాధారణ లోకపరిజ్ఞానముల ఆమోదంతో కూడిన విశ్వాసం — అది ఈ విధంగా ఉంటుంది, దైవం గనక ఉంటే, నిన్ను అతడు ఆ మహాపథంలోకి పిలిచినట్లయితే, (అది సుస్పష్టమే), అప్పుడు తప్పనిసరిగా అన్నింటి వెనుకనూ, మార్గమంతటనూ, దైవమార్గదర్శకత్వం ఉంటుందనీ, ఎన్ని కష్టాలు ఎదురైనప్పటికీ నీవు దానిని చేరుకుంటాననే విశ్వాసం

ఉంటుంది. వైఫల్యాల నందించే వాణులను లేదా ఓరిమిని పరిహరించే వాణులను, ప్రాణిక ఆవేగంతో కూడిన వాటి ప్రతిధ్వనులను వినకూడదు. ఎన్నో విపరీతమైన మహావిపత్తులున్నాయనే నెపంతో వాటిని విశ్వసించవద్దు. ఆ దారిలో సఫలత పొందలేమనో లేక ఇప్పటిదాకా దైవం తన సాక్షాత్కారాన్నివ్వలేదు కనుక అతడెప్పటికీ సాక్షాత్కారమివ్వడనే ధోరణులను విశ్వసించవద్దు. కాని, ఒక మహత్తరమైన, కఠినమైన లక్ష్యం మీద మనస్సును ధృఢంగా లగ్నపరచిన ప్రతివారూ, "నేను విజయం సాధించేవరకు నా ప్రయత్నం విరమించను — ఎన్ని కష్టాలు వచ్చినా" అని తీర్మానం జేయాలి. అటువంటి పూనికను వహించాలి. అటువంటి విశ్వాసమును దైవంపై కలిగినవారు దీనికి తోడు, "దైవం ఉన్నాడు, నేను దైవాన్వేషణలో ఎన్నటికీ అపజయం పొందను. నేను ఆయనను చేరుకునేదాకా నిరంతరం సాగిపోతూనే ఉంటాను" అనే భావాన్ని జతపరుస్తారు.

*

పూర్ణయోగం ఒక విధమైన విశ్వాసం ఉండాలని కచ్చితంగా కోరుతున్నది. అది ఈ విధంగా చెప్పవచ్చు, భగవంతుడి మీద, దివ్యశక్తి మీద విశ్వాసం, మనలోనూ, ప్రపంచంలోనూ దైవం ఉనికి మీదా, ఆధిపత్యశక్తి మీదా విశ్వాసం, ప్రపంచంలోని సమస్తమూ ఒక్క దివ్యమహాశక్తి క్రియాకలాపాలేననీ, యోగంలోని అన్ని అంచెలూ, దాని పెనుగులాటలూ, కష్టాలు వైఫల్యాలే కాక విజయాలూ, సంతృప్తులూ, గెలుపులూ అన్నీ ఆమె క్రియకలాపాల ప్రయోజనాలూ, అవసరాలేననీ, దైవానికీ ఆయన మహాశక్తికీ అచలమై, నిశ్చితమైన పరాధీనతతో, సంపూర్ణ ఆత్మ-సమర్పణతో మనం ఏకత్వాన్నీ, స్వతంత్రతనూ, గెలుపునూ, పరిపూర్ణతనూ అందుకోగలమనే విశ్వాసం.

*

విశ్వాసం రెండు విధాలు:

పైనుంచి సమత్వమును కిందికి పిలిచే విశ్వాసం, పైనుంచి సాక్షాత్కారమును కిందికి పిలిచే విశ్వాసం. ఈ రెండు విశ్వాసములు దైవం యొక్క రెండు స్థితులకు సంబంధించినవి. ఒకటి అతీత దైవం, మరొకటి విశ్వదైవం. సాక్షాత్కారతా, మహదేచ్ఛ అతీత దైవానిది.

వర్తమాన పరిస్థితులలో విషయాలతో జరిగే క్రియాకలాపాల వాస్తవ ఫలితాలతో సంబంధాన్ని కలిగి ఉండేటటువంటిది విశ్వదైవం. ఈ ప్రపంచంలోని ప్రతి సంఘటన

లోనూ, ప్రతి గమనంలోనూ విశ్వదైవం మహదేచ్ఛ అభివ్యక్తమవుతూ ఉంటుంది.

మన సాధారణ చైతన్యానికి విశ్వం మహాదేచ్ఛ స్వతంత్రమైన ఆధిపత్యంతో తన ఇచ్ఛవచ్చిన రీతిలో ఎంపిక చేసుకుని వ్యవహరించగలిగేదిగా ఉండదు; అది అన్ని అస్తిత్వాల ద్వారా, ప్రపంచంలో క్రీడించే శక్తుల ద్వారా, ఈ శక్తుల ధర్మాల ద్వారా, వాటి ఫలితాల ద్వారా పనిచేస్తుంది — మనకుగా మనం దానికి ఉన్ముఖులమై, సాధారణ చైతన్యం నుంచి బయటకు వచ్చినప్పుడు మాత్రమే, అది స్వతంత్ర ఆధిపత్యశక్తితో తాను విషయాలలో జోక్యం చేసుకుంటూ శక్తుల సాధారణ క్రీడను తొక్కిపెట్టి అధిగమించుతున్నదనే అనుభూతి కలుగుతుంది.

అప్పుడు కూడా ఆ శక్తుల క్రీడలలో సైతం, అవి ఎంతగా కృతకమై వక్రీకరణకు లోనయినప్పటికీ విశ్వం మహదేచ్ఛ అతీత దైవం మహదేచ్ఛకు అంతిమ సాక్షాత్కారా న్నివ్వటానికై పనిచేస్తూ ఉంటుందనే విషయం మనం చూడగలుగుతాము.

అతీత దైవం మహదేచ్ఛ అతిమానస దివ్యసాక్షాత్కారత. దానినే మనం ప్రయత్న పూర్వకంగా సాధించవలసి ఉంటుంది. మన కృషితో సాధించదలచుకున్న దాని పరిస్థితులన్నీ అధమ చైతన్యానికి సంబంధించినవి, అవన్నీ మన అజ్ఞానం, బలహీనతలు, తప్పులతోనూ, పరస్పరం సంఘర్షించే శక్తులతోనూ వక్రీకరణ చెందగలగినవై ఉంటాయి. అందువలననే విశ్వాసం, సమత్వం అత్యావశ్యకమైన ఉన్నాయి.

మన అజ్ఞానం, తప్పులు, బలహీనతలు ఎన్ని ఉన్నా, ప్రతికూలశక్తులు దాడులను చేస్తున్నా, తక్షణం అపజయం తటస్థపడుతున్నా, దివ్యేచ్ఛ ప్రతి పరిస్థితి ద్వారా, అంతిమంగా పొందే దివ్యసాక్షాత్కార దిశగా మనను ముందుకు నడిపిస్తున్నదనే విశ్వాసాన్ని తప్పక కలిగి ఉండాలి. ఈ విశ్వాసం మనకు సమత్వాన్నిస్తుంది. అది, ఏమి సంభవించినా అంగీకరిస్తూ, జరగవలసినది నిశ్చితంగా అదే కాకపోయినప్పటికీ అది సాధనాపథంలో పొందవలసినదేదో అయ్యుంటుందనే విశ్వాసం. ఒక పరి సమత్వం స్థిరపడినప్పుడు, తాను దన్నుగ ఉండే మరియొక విశ్వాసం కూడా స్థిరపడే అవకాశం ఉంది. అది అతిమానసిక చైతన్యం నుంచి ఏదో ఒకదానితో క్రియాశీలమవ గలగటమే కాక, వర్తమాన పరిస్థితులను అధిగమించగలిగి ఏమి జరగాలో నిర్ణయించి, అతీత దైవం దివ్యేచ్ఛ మహత్వ సాక్షాత్కారమును కిందికి తీసుకువచ్చేందుకై సహాయ పడుతుంది.

విశ్వదైవం చెంతకు వెళ్ళే విశ్వాసం, క్రీడ అవసరాల పరంగా, దాని క్రియాత్మక లక్షణశక్తిలో పరిమితం అయినది.

ఇటువంటి పరిమితులన్నింటి నుంచీ పూర్తిగా స్వతంత్రతను పొందాలంటే సాధకుడెవరైనా అతీత దైవాన్ని తప్పక చేరవలసినదే.

*

విశ్వశక్తుల క్రీడకూ, ఇచ్ఛకూ వెనుకగా మహోన్నతమైన రహస్యమైన దివ్యేచ్ఛ ఉన్నది — ఆ క్రీడ ఎల్లప్పుడు అనుకూలమైన విషయాలతోనూ, హానికారకమైన విషయాలతోను కలగలసినది — ఆ దివ్యేచ్ఛ కోసం ఒకరు అవశ్యం నిరీక్షించాలి, విశ్వాసం ఉంచాలి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఆత్మవిశ్వాసం

ఒక విశాలతరమైన, నిత్య పరిశుద్ధమైన, సంపూర్ణ బలవత్తరమైన భగవంతుని సాన్నిధ్య, మార్గదర్శకాలకు అనుమతి సర్వ సామాన్యంగానూ, ప్రత్యేక సందర్భాలకు అనువర్తింప చేయడంలోనూ మనకు తప్పక విశ్వాసముండాలి. మనకు ఆమె సాన్నిధ్యపు యెరుక లేనంతకాలం, ఆమె సన్నిధానం మనలో నిండుగా లేనంత కాలం, మహాశక్తి యందు విశ్వాసం కుదురుకొనదు. దాని కంటె ముందుగా, లేదా దానితో పాటు ఏకత్వం వైపు, స్వేచ్ఛ వైపు, పరిపూర్ణత వైపు విజయవంతంగా ఉద్యమించే శక్తిగల మన స్వీయ ఆధ్యాత్మిక సంకల్పంలో, శక్తిలో ఒక స్థిరమైన వీర్యవంతమైన విశ్వాసం ఉండాలి. మనిషికి తన యందు తనకు విశ్వాసం ప్రసాదించబడింది. చివరకు పర మాత్మ యజ్ఞవేదికపై ఆతని శక్తిని నివేదన కర్త మైయ్యేటట్లు మనిషి కార్యరూపంలో పెట్టే, సృజించే, చివరకు ఉన్నతస్థాయిల కుద్ధరించే అతని భావాలు, అతని శక్తులు, అతనికి అతనియందు స్వతహాగా విశ్వాసాన్ని కలిగిస్తాయి. 'నాయమాత్మా బలహీనేన లభ్యతే' అని శాస్త్రం చెబుతోంది. వైకల్యం కలిగించే సమస్త స్వవిషయిక అవిశ్వాసాన్ని దేన్నైనా సాధించు మనం బలంపై సమస్త సంశయాన్ని రూపుమాపాలి. ఎందుకనంటే అశక్తతకు అసత్య అనుమతి నివ్వడం, బలహీనత నూహించుకోవడమే, ఆత్మకుగల

సర్వశక్తిమంతత్వాన్ని నిరాకరించడమే అవుతుంది. ప్రస్తుత అసమర్థత వత్తిడి యెంత భారంగా ఉన్నప్పటికీ అది విశ్వాసాన్ని పరీక్షించేది మాత్రమే, తాత్కాలిక యిబ్బంది మాత్రమే. అశక్తుడిననే భావం పూర్ణయోగాకాంక్షికి అర్థరహితమైనదే. కారణం, అదివరకే అంతర్నిహితంగా అతని అస్తిత్వంలో ఉన్న పరిపూర్ణతను అభివృద్ధి చేయడం అతని తక్షణ లక్ష్యం. ఎందుకనంటే మనిషిలోనే, అతని ఆత్మలోనే దివ్యజీవన బీజం వుంది. విజయం సంభవమే అనేది, చేసే కృషిలో అంతర్గతంగా, అంతర్లీనమై వుంది, కనుక విజయం తథ్యం. ఎందుకనంటే ఆ కృషి వెనుక సర్వశక్తివంతమైన శక్తి పిలుపు, మార్గదర్శకత్వం వున్నాయి. అదే సమయంలో తన యందున్న తన విశ్వాసాన్ని, సమస్త రాజసిక అహంకార స్పర్శ లేకుండా ఆధ్యాత్మిక గర్వం లేకుండా తప్పక పరిశుద్ధం చేయాలి. అతని బలం అతనిది కాదని; అహంకారిక అర్థంలో అతనిది కాదని, అది విశ్వజనీనమైన దివ్యమహాశక్తిదనీ, దానిని అతడుపయోగించడంలో అహంకారానికి సంబంధించినదేదైనా వుంటే అది అతని పరిమితత్వానికి కారణమౌతుం దనీ, చివరికొక అడ్డంకిగా తయారవుతుందనీ అతడు గ్రహించాలి. మన ఆకాంక్ష వెనుకగల విశ్వజనీనమైన దివ్యమహాశక్తి అపరిమితమైనది. దానిని గనుక మనం సరిగా ఆవాహన చేసినపుడు, మనలో అది గ్రుమ్మరిల్లకుండా వుండదు. గ్రుమ్మరిల్లి ఏ విధమైన అశక్తతనైన, ఆటంకాన్నైనా, ఇప్పుడుగానీ, తర్వాతగానీ తొలగించకుండా వుండదు. ఎందుకనంటే మొదట్లో మన పెనగులాట సమయాలు కొనసాగే కాల పరిమాణాలు, మన విశ్వాసం, మన కృషి సంబంధించిన బలం మీద ఉపకరణాలు పాలు పంచుకోవడం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. మన విశ్వాసం, మన కృషి, కాలక్రమేణా అయినప్పటికీ, వివేకంతో నిర్దేశించే రహస్య పరమాత్మ, యోగేశ్వరుని హస్తాల్లో ఉంటాయి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం కె. వి. రావు

ఈశ్వరుని యందు, దివ్యశక్తి యందు విశ్వాసం

మన బలానికి దన్నుగా వెనుక ఉన్న దివ్యశక్తి యందు విశ్వాసం ఉండాలి. ఆమె అభివ్యక్తమైనపుడు అది ప్రగాఢం, సంపూర్ణం అవుతుంది లేదా అభివృద్ధి చెందుతుంది. అనాది నుండి పరమాత్మ సర్వశక్తిమంతంతో బలోపేతమై, సాయుధయై సమస్తాన్నీ సృజించు విశ్వజనీన భగవతి, సచేతన మహాశక్తి అయిన ఆమెకు అసాధ్యమైనదేదీ లేదు. సమస్త జ్ఞానాలు, సమస్త బలాలు, సమస్త జయవిజయాలు, సమస్త కౌశల్యాలు, కార్యాలు, ఆమె హస్తాల్లో ఉన్నాయి. పరమాత్మ సంపదలన్నింటితో, సమస్త పరిపూర్ణతలతో, సిద్ధులతో అవి నిండి ఉన్నాయి. ఆమె మహేశ్వరి, సర్వోన్నత జ్ఞానాధిదేవత. సత్యానికి సంబంధించిన సమస్త తరగతులను, వైశాల్యతలను దర్శించగల ఆమె దృష్టిని ఆమె మన కిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక సత్యానికి సంబంధించిన ఆమె ఆర్జవాన్ని ప్రశాంతమైన, ఆవేగపూరితమైన ఆమె అతిమానస విస్తృతిని, ప్రకాశాన్ని, ఆనందాన్ని ఆమె మన కందిస్తుంది. ఆమె మహాకాళి, ప్రచండ బలాధిదేవత. సమస్త బలాలు, ఆధ్యాత్మిక క్రియాశక్తి కఠోర తపస్సు, కదన కుతూహలం, విజయోత్సాహంతో కూడిన అట్టహాసంతో ఓటమిని, మరణాన్ని, అజ్ఞానశక్తులను అవలీలగా జయించగలదు. ఆమె మహాలక్ష్మి, మహోత్తమ ప్రేమ ఆనందాల అధిదేవత. ఆత్మానందం దివ్యానందపు సమ్మోహక శక్తి, సౌందర్యం, రక్షణ, దివ్యమైన, మానవ సంబంధమైన వరప్రదాయిని. ఆమె మహాసరస్వతి, దివ్య నైపుణ్యతకు, భగవత్ కార్యాలకూ అధిదేవత, సుకౌశల కర్మయోగం 'యోగః కర్మ సుకౌశలమ్' ఆమెదే. దివ్యజ్ఞాన ప్రయోజనాలను సమకూర్చునది ఆమెయే. ఆత్మను, జీవితానికి, దాని సామరస్యతల సుఖసంతోషాలకు అనువర్తింపజేసేది ఆమెయే. తన సర్వ శక్తులలోనూ, రూపాలలోనూ ఆమె తన అనంత ఈశ్వరీ అధికారాల మహోన్నత భావాన్ని సర్వవిధ కర్మల కొరకు వేగవంతమైన దివ్యసామర్థ్యాన్ని, సమస్త జీవులందరి ఏకత్వాల యందు, సమస్త శక్తులయందూ అన్నింటియందూ పాలుపంచుకొను సహానుభూతినీ, స్వేచ్ఛామయ అభిన్నత్వాన్ని కలిగి వుంటుంది. ఆందువల్ల జగత్తులోని సమస్త దివ్యసంకల్పంతో ఒక స్వచ్ఛంధమైన, ఫలవంతమైన సామరస్యత కలిగి వుంటుంది. ఆమె సాన్నిధ్యపు శక్తుల అత్యంత సన్నిహితత్వ స్పృహ, తనలోనూ, పరిసరాల్లోనూ ఆమె చేసే పనికి మన సమస్త

అస్తిత్వం సంతృప్తితో అనుమతించడం, ఆ మహాశక్తి యందు మన కుండే విశ్వాసపు చరమసిద్ధి.

ఆమె వెనుక ఈశ్వరుడున్నాడు. పూర్ణయోగపు శ్రద్ధకు హృదయం లాంటిది ఆయన యందు విశ్వాసం. ఈ విశ్వాసం మనకు తప్పక వుండాలి. మహోత్కృష్ట ఆత్మ-జ్ఞానం, వివేకం కల విశ్వజనీన పరిస్థితులకు లోబడి సమస్త కార్య విధానాలు ఉండాలి. మనలో లేదా మన పరిసరాల్లో జరిగేవి నిరర్థకంగా జరుగుతున్నది కాదు. లేదా దానికి తగిన స్థలం, తగిన విశిష్టత లేకుండా జరగడం లేదని తెలుసుకోగలగాలి. పరమాత్ముడు మన జీవాత్మల అధినాయకుడుగా కర్మను చేస్తున్నపుడు సమస్తం సాధ్యమే అని గ్రహించ గలగాలి. ఇంతకు ముందు జరిగినదంతా, ఇక ముందు జరుగబోయేదంతా, ఆతని నిర్దుష్టమైన భవిష్యత్తు నెరిగిన మార్గదర్శకత్వం క్రింద మన యోగం, మన సంసిద్ధి మన జీవనకార్యం సఫలమయ్యేందుకు జరిగేదంతా అందులో భాగమే అని గ్రహించగలిగేంతగా మన విశ్వాసం దృఢం కావాలి, అది పరిపూర్ణంగా అభివృద్ధి చెందాలి. ఉన్నతతర జ్ఞానం తెరుచుకున్న కొద్దీ విశ్వాసం దృఢమైనదని నిరూపణ జరుగుతుంది. అప్పుడు సమస్తం ఒకే ఒక్క మహాసంకల్పపు కార్యనిర్వహణకు లోబడినదే అని, ఆ సంకల్పం దివ్యప్రజ్ఞానం కూడా అనీ, ఎందుకనంటే అది యెల్లప్పుడూ తన ప్రకృతికి సంబంధించిన, జీవితంలో జరుగుతున్న యధార్థ కార్యనిర్వహణలను అభివృద్ధి చేస్తుందనీ మనం నిస్సందేహంగా చూడగలుగుతాం. మనం సర్వంలోనూ ఈశ్వరుని సాన్నిధ్యాన్ని సంవేదిస్తూ, మన సమస్త అస్తిత్వం, చేతన, ఆలోచన, సంకల్పం, కర్మ, ఆతని హస్తమందున్నదని ఎప్పుడు అనుభూతి పొందుతామో, మన ఆత్మ, ప్రకృతికి సంబంధించిన ప్రత్యంగమునందూ పరమాత్మ ప్రత్యక్షంగా, అంతర్యామిగా వ్యాపించి ఉన్నట్లు యెప్పుడు సంవేదిస్తామో, అప్పుడు అది అస్తిత్వపు అంగీకారం, శ్రద్ధకు సంబంధించిన అత్యున్నత స్థాయి అవుతుంది. శ్రద్ధకు సంబంధించిన అత్యున్నత సంసిద్ధి ఒక దివ్యబలానికి పరిపూర్ణమైన పునాది, ఒక అవకాశం అవుతుంది. అది పూర్తైనపుడు ప్రకాశమయమైన అతిమానస మహాశక్తి అభివృద్ధికి, అభివ్యక్తికి, కార్యనిర్వహణలకు ఆధారం అవుతుంది.

*

దాగిపోయివున్న జ్ఞానానికి సంబంధించిన అస్పష్ట లేక వికృత ప్రతిబింబం హృదయ మందలి విశ్వాసం. కరడుగట్టిన సంశయవాది కన్న మరింతగా సంశయంతో ఆస్తికుడు

బాధపడ్తాడు. అయినా అతడు ఆస్తికునిగానే వుంటాడు. కారణం అసలు విషయం తెలిసికొని వున్నదేదో అతని ఉపచేతనలో వుంది. అదే అతని గ్రుడ్డి విశ్వాసాన్ని, మసక సంశయాలను భరిస్తుంది. దానికి తెలిసినదాని వైపు, తెలుసుకొనేందుకు అతన్ని నడుపుకుపోతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

అపరిపక్వ నిశ్చితత్వాలు, అసత్య అంత్యాలు

అపరిపూర్ణత నుండి, అజ్ఞానం నుండి వెలుగు, పరిపూర్ణతల వైపు గమనిస్తున్నామనే విషయాన్ని మనం యెల్లవేళలా గుర్తుంచుకోవాలి. మన కృషియొక్క వివిధ రూపాల యందు, మన సిద్ధికి సంబంధించిన దశల పరంపర యెడల మనకుండే విశ్వాసంలో యెటువంటి రాగం ఉండకూడదు, స్వేచ్ఛ ఉండాలి. మనం వదిలించుకొని, తిరస్కరిం చవలసినది మనలో బలంగా పైకి లేచేదెంతో యెక్కువగా ఉండడమే గాకుండా అజ్ఞానశక్తులను నిమ్న ప్రకృతికి, వాటిని తొలగించి వాటి స్థానాన్నాక్రమించవలసిన ఉన్నతతర శక్తులకు మధ్య ఒక సమరం కూడా మనలో వుంది. అదే గాకుండా, అనుభవాలు, ఆలోచనలు, అనుభూతుల స్థితులు తరువాత ఒక స్థితి నుండి మరో స్థితికి మారడానికి ఉపయోగపడే మెట్టుగా కన్పించేవి ఏవైతే ప్రస్తుతానికి ఆధ్యాత్మిక, అంతిమ దశలుగా దారిలో కన్పించేవి, తరువాత సహాయపడే సంసిద్ధి రూపాలుగా గోచరించే వాటిని అధిగమించిపోవాలి. వాటి నప్పటి వరకూ బలపరచిన కార్యనిర్వ హణా విశ్వాసం ఇతర గొప్ప విషయాలకు చోటిస్తూ ఉపసంహృతం కావాలి. వాటిని తొలగించి వాటి స్థానాన్నాక్రమించే లేదా వాటిని స్వీకరించి, వాటి రూపాంతరీకరణం పూర్తి గావించేటట్లు చేసే లేదా మరింత నిండైన, సమగ్ర సంసిద్ధులకు, అనుభవాలకు చోటిస్తూ ఉపసంహృతం గావాలి. మార్గంలో తటస్థపడే విశ్రాంతి నిచ్చే ప్రదేశాలపైగాని, వసతి కల్పించే గృహాలపైగాని పూర్ణయోగి కెటువంటి రాగబంధం వుండగూడదు. తన సంసిద్ధికి గొప్పవైన గట్టి ఆధారాల నన్నింటినీ యేర్పాటు చేసుకునేంతవరకూ, సంసిద్ధికి సంబంధించిన విశాల, స్వేచ్ఛామయ అనంతతల లోనికి ప్రవేశించేంత వరకు అక్కడ కూడా అనంతునికి సంబందించిన అనేక అనుభవాలతో తనను తాను

నింపివేసుకొనేంత వరకూ పూర్ణయోగాకాంక్షి సంతృప్తి చెందలేడు. అతని పురోగతి అర్థం ఒక స్థాయి నుండి మరింత ఉన్నతస్థాయికి ఆరోహణ. దివ్యమహాశక్తి చివరకు అతని కృషినంతా స్వీకరించేంతవరకూ, ఆమె ప్రకాశమయ కార్యనిర్వాహణలలో అంగీకారం తెలిపే ఏకత్వం ద్వారా ఆనందంగా అంగీకరించి పాలు పంచుకొనడం మాత్రమే అతడు చేయాలి. ప్రతి నూతన శిఖరం, చేయవలసి వున్న బృహత్ కార్యాన్ని, 'భూరి కర్త్వమ్' కి సంబంధించిన ఇతర సీమల దర్శనాలను నూతన దివ్యజ్ఞానాలను దర్శింపజేస్తుంది. ఈ మార్పులు. సంఘర్షణలు, రూపాంతరీకరణలు, ఇప్పుడు పనిచేస్తున్న మహాశక్తి యందు ఒక దృఢమైన విశ్వాసం లేకపోతే, నిన్ను నిరాశోపహతుని చేసి, విభ్రాంతికి గురిచేస్తాయి. అందుచేత నీవు యోగేశ్వరుని మార్గదర్శకత్వం మీద ఆధారపడాలి. ఆ యోగేశ్వరుని దివ్యజ్ఞానం తొందరపడదు. మనస్సుకు సంబంధించిన సమస్త సంక్లిష్టతలలో నుండి నిన్ను నడిపించు నడకలు నీకు తప్పక లభిస్తాయి. అవి సరియైనవి, దృఢమైనవి ఎందుచేతనంటే అవి మన స్వభావపు అవసరాలతో జరిపే పరిపూర్ణ సమగ్ర ఆదానప్రదానాలపై ప్రతిష్ఠించబడ్డాయి.

*

మానవబుద్ధి పొరపాటుకు చాలా భయపడ్తుంది. ఒక భావానికి నిశ్చితత్వాన్నాపాదించు కొని, అదే భావానికి కట్టుబడి వుండిపోతుంది. జ్ఞానాన్ని చిక్కించుకోవడంలో సరైన అంతిమ నిర్ణయం అదే అని తొందరపాటుతో ఆరాటపడి నిర్ణయించుకొంటుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి.రావు

కొన్ని పదాల నిర్వచనం

విశ్వాసం: క్రియాశీలమైన సంపూర్ణ నమ్మకం, అంగీకారం.

నమ్మకం: బౌద్ధిక అంగీకారం మాత్రమే.

దృఢ నమ్మకం: తగిన కారణాలుగా కన్పించేవాటి నాధారం చేసుకొన్న బౌద్ధిక నమ్మకం.

ఆధారపడే నమ్మకం: పరిపూర్ణ విశ్వాసం మీద ఆధారపడి దేనికోసమో మరోదాని మీద ఆధారపడడం.

దృఢవిశ్వాసం: ఇతరుల నుండి సహాయం తప్పక లభిస్తుందని ఆశించడానికి

సంబంధించిన సంవేదన; వారి మాట మీద, స్వభావం మీద నమ్మకం. ధైర్యంతో కూడిన విశ్వాసం: దృఢవిశ్వాసం వల్ల యేర్పడే భద్రతా భావం.

సంశయము — దాని ఆవశ్యకత, ఉపయోగము

నమ్మకానికి శత్రువు సంశయము అయినప్పటికీ దానికొక ప్రయోజనము అవసరమూ కూడా ఉంది. మానవుడు అజ్ఞానంలోగానీ, జ్ఞానం పొందటం కోసం సలిపే అవిరళ కృషిలో గానీ సంశయాలు కలగవలసిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. అలా కలగకపోతే పరిమిత జ్ఞానంతోనూ, అమాయక నమ్మకంతోనూ మొండితేలి తన దోషాల నుంచి బయటపడ లేడు. యోగమార్గం అవలంభించినప్పుడు కూడా సంశయపు అవశ్యకత, ప్రయోజనం లేకుండా జరగదు. ఈ పూర్ణయోగం ఏదో ఒక ప్రాథమిక సిద్ధాంతాన్ని అనుసరించి పొందే జ్ఞానం కాదు. అది మొత్తం జీవితానికీ, ప్రాపంచిక చర్యలన్నిటికీ సంబంధించిన పరిజ్ఞానాన్ని పొందటమే ధ్యేయంగా కలది. ఈ జ్ఞానాన్ని పొందే అన్వేషణలో మనం జ్ఞానవిహీనమైన మనస్సు దాని చర్యలతో కూడి ఎంతో దూరం వెళ్ళవలసి వస్తుంది. ఏదో ఒక గొప్ప వెలుగులో అది పరిష్కృతమై, రూపాంతరం చెందే లోపల దానితోపాటు మనలో తప్పొప్పులతో కూడిన ఎన్నో గొప్ప నమ్మకాలు, భావాలు కూడా ఏర్పడి ఉంటాయి. ఇంకా ఆ తర్వాత పరిపక్వత పొందని కొత్త ఆలోచనలు, స్ఫూర్తులు, తప్పనిసరిగా నమ్మవలసిన ఎన్నో కొత్త భావనలు, ఊహలు కలుగుతూ ఉంటాయి. మనం వాటి దోషాలను, పరిమితులను, అపరిపూర్ణతను పట్టించుకోకుండా కలిగినవి కలిగినట్లు నమ్మి వాటిని పట్టుకుని వేలాడితే ఎంతో ప్రమాదం. నిజానికి యోగమార్గంలోని ఒకానొక దశలో ప్రజ్ఞావంతమైన భావాలను, అభిప్రాయాలను ఏ రూపంలో ఉన్నప్పటికీ అవే నిర్దుష్ట వేదమని ఒప్పుకోకుండా ఉండటం చాలా అవసరమవుతుంది. అవి ఏ రూపకంగా ఉన్నప్పటికీ అతిమానస విజ్ఞానంలో ఉద్దీప్త ఆధ్యాత్మకానుభవంతో వాటికొక ప్రకాశవంతమైన ఆకృతినీ, సముచిత స్థానాన్ని ఇవ్వగలిగే వరకూ వాటి స్థానాన్ని ప్రశ్నార్థకంగానే నిలిపి ఉంచాలి. హృదయంలో విశ్వాసం, ఉద్వేగాత్మకమైన నమ్మకాలు, సమ్మతులు ఈ మార్గంలో అవసరమే. కానీ అవి ఎల్లకాలం సరైన మార్గదర్శకత్వం వహించలేవు. వాటిని తీసి దివ్యజ్ఞానం, దివ్యసంకల్పంగా ఉండే దివ్యానందపు ప్రకాశవంతమైన సమ్మతితో

శుద్ధిచేసి పరివర్తన చేసి యధాప్రకారం వాటి స్థానంలో ఉంచవచ్చు. వివేచన దగ్గర్నుంచీ, ప్రాణికసంకల్పం దాకా నిమ్నప్రకృతిలో దేనిపైనా యోగసాధకుడు పూర్తిగా శాశ్వత మైన విశ్వాసాన్ని పెట్టుకోలేడు. చివరకు ఆధ్యాత్మికత తర్కంతో మాత్రమే ఆధ్యాత్మిక సత్యం, శక్తి, పరమానందాలు అతనికి ఏకైక మార్గదర్శకులుగా, వెలుగుతారలుగా, కార్యనిర్వహణా దురంధరులుగా అవుతాయి.

అయినప్పటికీ విశ్వాసమనేది కడదాకా ఉండాల్సిందే, అది ఆత్మ తెలిపే సమ్మతి. ఆ సమ్మతే లేకుంటే ప్రగతి అనేది ఉండదు. యోగానుష్టానంలో మన నమ్మకమంతా ముఖ్యంగా సత్యము, నీతిసూత్రాలకు కట్టుబడి ఉండాలి. బుద్ధి కొంచెం మసగబారినప్పటికీ, హృదయంలో నిరాశ ఏర్పడినప్పటికీ, ప్రాణిక మనస్సు తన కోరికలకు నిరవధికమైన తిరస్కారము, ఓటమి కలిగి అలిసి సొలిసినప్పటికీ, మనస్సు అంతరాళంలో ఏదో ఒకటి ఉండి నిలదొక్కుకుని తిరిగి యథాస్థితికి చేర్చేదిగా ఉండాలి.

జ్ఞానం అల్పదశలో ఉన్నప్పుడు సందేహము, సంశయవాదము కూడా తాత్కాలికంగా పనికివస్తాయి. కాని ఉన్నతస్థాయి జ్ఞానం పొందితే అవి అడ్డంకులుగా ఉంటాయి. కారణం, అక్కడ రహస్యం సత్యాన్నీ, అసత్యాన్నీ సరిసమానం చేయ డంలో లేదు. అక్కడ జరిగే ఆవిష్కృత సత్యాన్ని నిర్విరామంగా సాధిస్తూండటమే. సర్వసాధారణంగా మేధస్సుతో కూడిన జ్ఞానంలో కొంత కపటత్వం గానీ, అసంపూర్ణత కానీ కలిసిపోయి ఉంటుంది. అందువల్ల ఆ సత్యాన్ని విమర్శనాత్మక విచారణకు గురిచేసి కలిసిన మిశ్రమాన్ని తొలగించుకోవాలి. ఉన్నత శ్రేణి జ్ఞానంలో అసత్యమనేది ప్రవేశించలేదు. కానీ మేధస్సు ఏదైనా ఒక అభిప్రాయంతో ముడివడి ఉంటే దాన్ని మాత్రం విమర్శనాత్మక విచారణతో తొలిగించటం వీలు కాదు. సిద్ధిలో నిలదొక్కుకున్న ప్పుడు దానాంతట అదే వదిలిపోతుంది. సాధించిన జ్ఞానంలో అసంపూర్ణత ఉంటే మాత్రం దాన్ని వదిలించుకోవాలి. అది సిద్ధిని దాని మూలాలను పట్టి ప్రశ్నించుడం ద్వారా కాకుండా ఇంకా ముందుకు సాగి సంపూర్ణ సిద్ధిని పొంది, ప్రగాఢము, ఉన్నతము, విస్తారము అయిన పరమాత్మునిలో వశించడం ద్వారా దాన్ని తొలగిం

చాలి. ఇంతవరకూ సిద్ధించనిదాన్ని విమర్శనాత్మక పరిప్రశ్నలతో కాకుండా కేవలం విశ్వాసంతో సిద్ధింపచేసుకోవాలి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి; అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి)

సంశయాత్మక మనస్సు

కేవలం సంశయాత్మకమైన మనస్సు తనకు తానే నిరర్థకమైపోతుంది.

*

నిజజీవితంలో మాదిరిగానే యోగమార్గంలో కూడా మానవుడే ప్రతి ఓటమి నుంచి, భ్రమల నుంచీ చెక్కుచెదరకుండా నిలవగలడు. ఇంకా అనేక వైరుధ్య, ప్రతికూల శక్తులు, సంఘటనలు ఎదురైనప్పటికీ విజయుడై తిరిగి రాగలడు. ఆ విధంగా తన విశ్వాసాన్ని సమర్థించుకుంటాడు. మానవుని ఆత్మకు, అతనిలోని మహాశక్తికి ఏదీ అసాధ్యం కాదు. అంధవిశ్వాసమైనా, అజ్ఞానంతో కూడినదైనా కూడా సంశయాత్మక సందేహం కంటే నయమే. ఎందుకంటే అది మన ఆధ్యాత్మిక సాధ్యతలను పట్టించుకోదు. అల్పము, విమర్శనాత్మకము అయి నిరంతరం వేధిస్తూండే సృజనాత్మక హీనమైన మేధస్సు (అసూయ) మన సాధనను దుర్బలపరిచే అనిశ్చితతో అనుసరిస్తుంది. అందువల్ల పూర్ణయోగ సాధకుడు ఆ రెండు లోపాలను అధిగమించాలి.

*

భగవంతుని సత్యాలను, అసుర అబద్ధాలను గుర్తించగల శక్తి యోగజీవితానికి ప్రధానమైన ఆవశ్యకత. దానికిగాను సంశయమనే వ్యతిరిక్త, వినాశకర పద్ధతి ననుసరిస్తే మాత్రం సాధారణంగా అది అసత్యాన్ని నిర్మూలిస్తూ అదే నిష్పక్షపాత విసురుతో సత్యాన్ని కూడా తిరస్కరిస్తుంది. అలా కాకపోతే నమ్మకంగా, సహాయకారిగా ఉండి, మంచి వెలుగుతో వెతకగల శక్తిని తీసుకోవచ్చు. అది తన సహజ అజ్ఞానం వల్ల సంశయమనే పదునైన కత్తితో గానీ, తిరస్కారమనే దుడ్డుకర్రతో గానీ సత్యాన్నీ, అసత్యాన్నీ సంధించదు. మనస్సులో విచక్షణారహిత విశ్వాసం పెట్టుకోమని ఏ ఆధ్యాత్మికతగానీ, యోగముగానీ బోధించదు. అది ఇక్కడ చెపుతున్న విశ్వాసం మోటైన మానసిక

నమ్మకం గాదు. తనలో ఉండే నిర్దేశన జ్యోతి పట్ల ఆత్మకుండే ప్రగాఢ విశ్వాసము; ఆ జ్యోతి జ్ఞానం వైపు దారి తీసేదాకా విశ్వాసం అలాగే ఉండాలి.

*

విశ్వాసము, దానితో పాటు మిగిలినవాటినీ పొందాలనుకుంటే అవి కావాలని గట్టిగా హఠము చేయాలి. అవి కలిగేదాకా వెనుతిరగటం గానీ, నిరాశచెందటంగానీ, పట్టు వదలటం గానీ చేయకూడదు. ఆలోచించి, ఆకాంక్షించగల జీవులు ఈ భూమి పైకి వచ్చినప్పటినుంచీ ఏది పొందాలనుకున్నా ఇదే పద్ధతి జరుగుతోంది. వెలుతురు వైపు తెరుచుకోవడం అంధకారానికి వెన్నుచూపటమే అది. బయటి నుంచి ఏవో గొంతులు "నీవేమీ చేయలేవు, చేయకూడదు, నీకేమీ చేత గాదు, ఒక స్వప్నం చేతిలో నీవు కీలుబొమ్మవి" ఎడతెగకుండా అంటున్నట్లు వినబడితే, నీ వసలు విని పించుకోకూడదు, — ఎందుకంటే అవన్నీ విరోధ స్వరాలు. నీ కొస్తున్న ఫలితాలను తమ కర్కశ ధ్వనులతో అడ్డుకొని ఆ ఫలితాల నిష్ప్రయోజత్వాన్ని తమ వాదానికి ఋజువుగా సూచిస్తాయి.

శ్రీఅరవిందులు

హేతువుకూ, విశ్వాసానికీ, అంతర్బుద్ధిగల హృదయానికీ తార్కిక మనస్సుకీ మధ్య నుండే సంబంధాన్ని విడగొట్టి చూడడమే ఈ కాలాని కుండే ప్రత్యేకత. మొదట్లో వీటి మధ్యన యుద్ధప్రకటన వల్ల చాలా బాధాకరమైన సంఘర్షణే జరిగింది. విశ్వాసం సడలిపోవడం, సంశయా త్మకవాదం, అసంతృప్తిపడటం జరిగింది. కానీ ఇప్పుడా విచ్ఛేదం తమ పరస్పర అనన్యతా భావంతో మానవజీవితాన్ని క్షయింపజేసే విపరీత ధోరణులను కల్పించింది. ఒక ప్రక్క ప్రతికూల వినాశకర కీలక వైఖరి, మరో ప్రక్క శుద్ధమైన సహజ స్ఫురణనూ స్వప్న దర్శనాలు ఏర్పరచుకొన్న విశ్వాసాన్నీ వ్యతిరేకించే కల్పనాత్మక భావాలు కలిసి బుద్ధిని వ్యర్థ ఉన్మాదాల వైపు తిప్పుతున్నాయి.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి; అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

గురునానక్ శిష్యుని అకుంఠిత విశ్వాసం

లోకప్రసిద్ధ ఆధ్యాత్మికవేత్త గురునానక్ దేహపరిత్యాగ సమయంలో "మీ గురుపీఠానికి వారసుడెవరో చెప్పండి" అని శిష్యులు అడిగారు. ఆ సమయంలో పెద్ద తుఫాను వస్తున్నది. ఒక గొప్ప ఆత్మ ప్రపంచం నుండి నిష్క్రమిస్తున్న వేళ ప్రకృతిలో అలజడి అది. నానక్ ఒక చెట్టు క్రింద కూర్చున్నారు. చుట్టూ శిష్యులు ఉన్నారు. అది సాయం సంధ్యాసమయం. శిష్యులకు ఆహారం, మంచినీరు చాలా అవసరమని నానక్ గ్రహించారు. ఆహారం తీసుకురమ్మని తన కుమారులయిన శ్రీచంద్ ను, లక్ష్మీచంద్ ను నానక్ ఆదేశించారు. కాని తండ్రికి వున్న ఆధ్యాత్మిక వారసత్వ గుణాలు వారికి సంక్రమించలేదు. ఆయన ఒక పిచ్చివాడని వారు భావించి ఆయన కోరికను పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. బయట పెద్ద తుఫాను వస్తున్న వేళ ఆహారం కోసం ఎవరైనా వెళ్తారా అని వారు పరిహాసం చేశారు. నానక్ అప్పుడు ఒక శిష్యుని వైపు తిరిగి కొడుకుల్ని అడిగినట్లే అడిగారు. ఆహారం కోసం ఎక్కడికి వెళ్ళాలి అని ఆ శిష్యుడు అడిగాడు. తాము కూర్చుని వున్న చెట్టును అడుగు అని నానక్ అన్నారు. ఆహారం అది ఇస్తుందని ఆయన అన్నారు. నానక్ చెప్పినట్లే శిష్యుడు చెట్టును ప్రార్థించాడు. చెట్టు చాలినన్ని మిఠాయిలు కురిపించినట్లు కథలో వుంది.

నానక్ తరువాత శిష్యులతో పాటు నదీ తీరానికి వెళ్ళారు. దారిలో ఒక శవం కనిపించింది. ఈ శవాన్ని తినాలని నానక్ కొడుకుల్ని ఆదేశించారు. తన తండ్రి నిజంగా పిచ్చివాడేనని, అందుకు ఋజువు ఇదేనని కొడుకులు భావించారు. కాని శిష్యుడు ఎదురు చెప్పకుండా శవాన్ని తినడానికి అంగీకరించి, ఎటువైపు నుండి — తలనుండా, కాళ్ళనుండా — తినడం ప్రారంభించాలని అడిగాడు. నానక్ పూర్తిగా తృప్తి చెంది, శిష్యుని విశ్వాసానికి ఆనందపడి, అతడే తన గురుపీఠానికి వారసుడని ప్రకటించారు. తన కొడుకులకు ఆ ఉన్నతస్థానం ఇవ్వలేదు.

కష్టతరమైన సాధనలో ప్రాథమికంగా కావలసింది ఈ వీరోచిత ఆధ్యాత్మిక విశ్వాసం అని మతాచార్యులంతా గట్టిగా నొక్కి చెప్పారు. ఆ విశ్వాసం అందరికి లభించదు. ఇందులోని నీతి అనుభవం ద్వారా న్యాయమేనని గ్రహించవచ్చును. ఏ సాహసంలోనైనా విజయానికి తొలి మెట్టు విశ్వాసం. విశ్వాసం పర్వతాలనే

కదిలించి వేస్తుంది అనడం అతిశయోక్తి కాదు. దాటలేని కష్టాలు వచ్చినా సంకల్పశక్తి, భావశక్తి ఉన్నవారు సహనంతో ఉండేటట్లు చేసేది ఈ విశ్వాసమే. ఉదాత్తమైన తమ లక్ష్యం చివరికి విజయవంతంగా సాధించబడుతుందన్న వజ్రసంకల్పం, విశ్వాసం వారికి ఉన్నాయి. కష్టాలు ఎంతటి దారుణమైనవైనా వారిని ఏమీ చేయలేవు. మహనీయు లందరిలోనూ గల మహోదాత్త గుణం విశ్వాసమే. విశ్వాసం భవిష్యత్తులోకి తొంగిచూస్తుంది. అసంభవాన్ని సంభవం చేయగలరు.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

కర్మయోగి బాధను ఆనందంగా స్వీకరించడానికి సంసిద్ధమవుతాడు. ద్వేషం, అవమానం, చెడు, అన్యాయాలను అతి నిశ్చలంగా ప్రేమ, గౌరవం, దయగా స్వీకరిస్తాడు. మృత్యువును జీవితంగా ధైర్యంగా ఎదుర్కొంటాడు. ఈ విశ్వాన్ని అధిష్టించి పాలించే మహాసంకల్పం ఏమిటో అతనికి తెలుసు. అన్ని వస్తువులలోనూ దైవసంకల్పం చూస్తాడు. దురదృష్టం వరించినా, మనిషి, ప్రకృతి కలిగించే ఆఘాతా లకు, తన పాపాలు, వైఫల్యాలు కలిగించే విఘాతాలకు అతను భయపడడు. భగవంతుని సంకల్పం తనను సక్రమంగా నడుపుతున్నదన్న నిర్మల విశ్వాసంతో కర్మయోగి ముందడుగు వేస్తాడు. గమ్యం చేరడంలో తడబాట్లు కూడా అవసరమేనని నమ్ముతాడు. అతని యోగసాధన పరిపూర్ణమైతే, అతని విశ్వాసం, సహనం కూడా పూర్ణప్రశాంతితో, శక్తితో భాసిస్తాయి. కాని ఆ విశ్వాస, సహనాలు నిష్క్రియాత్మకంగావు, బలహీనమైనవి కావు. తన పతనంలో, తన బాధలలో భగవంతుడ్ని చూస్తాడు. అన్యాయానికి, దుష్టశక్తి ప్రతిఘటనలో కూడా భగవంతుడ్ని చూస్తాడు. అది స్వార్థం, కాంక్ష అజ్ఞానుసారం కలిగే ప్రతిఘటన కాదు. కాని సత్య, ధర్మాల కోసం, నైతిక వ్యవస్థ కోసం అతను ఆ మార్గాలలో పయనిస్తాడు. వాటి పైన ప్రజల ఆనందం, జీవన స్థిరత్వం ఆధారపడతాయి. అవి అతని చర్యల వలెనే ఈ ప్రతిఘటనలో గూడా. నిర్భయత్వం, దేవత కుండవలసిన ధైర్యం ఉంటాయి.

శ్రీ అరవిందులు

అనువాదం కె. యజ్ఞన్న

జగన్మాత కృప

శ్రీఅరవిందుని మంత్రవాక్కులు

ఏ విధమైన భయం, ఆపద, మహోపద్రవం ఎదురైనప్పుడు క్షేమంగా జీవితం కొనసాగించడానికి శ్రీ దివ్యజనని కృప, నీ పక్షంలో శ్రద్ధ, చిత్తశుద్ధి, సమర్పణలతో కూడిన ఆంతరిక స్థితి — ఈ రెండు మాత్రమే ఆవశ్యకమైనవి. నీలోని శ్రద్ధ, నిర్మలమై, నిష్కపటమై, పరిపూర్ణమై ఉండనివ్వాలి. అత్యాశ, గర్వం, దంభం, మానసిక దురహంకారం, ప్రాణకోశ మూర్ఖత్వం, స్వార్థపూరిత కాంక్షా ప్రవృత్తి, అధోప్రకృతిలోని తుచ్ఛవాంఛలతో కళంకితమైన మానసిక ప్రాణిక సత్తల యందలి అహంకారపూరితమైన శ్రద్ధ పొగ క్రమ్మిన అగ్నిశిఖయై స్వర్గోన్ముఖంగా పైకి జ్వలింపదు. దివ్య కార్యనిర్వహణలో, దివ్య అభివ్యక్తిలో సహకరించడానికి మాత్రమే జీవితం నీకు ప్రసాదించబడిందని గ్రహించాలి. దివ్యచైతన్య పవిత్రత, శక్తి, తేజస్సు, విశాలత, ప్రసన్నత, ఆనందాలను కోరుకోవాలి. ఆ చైతన్యం, నీ మనస్సును, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని తప్పక రూపాంతర మొందించి పరిపూర్ణత్వం పొందునట్లు చేయడాన్ని మాత్రమే కోరుకోవాలి. దివ్యము, ఆధ్యాత్మికము, అతిమానసము అయ్యి మహాసత్యము కొరకు, భూమి పైననూ, నీలోన, దైవం పిలుపు అందుకున్న, దైవం చేత ఎంపిక చేయబడినవారి యందు, కృపకు పాత్రులైనవారిలోన, ఆ దివ్యసత్యం సాక్షాత్కరించడానికి, అట్టి సత్య సృష్టికి అవసరమైన పరిస్థితుల కొరకు దానిని ప్రతిఘటించి సర్వ శత్రు శక్తులపై అది సాధించు పోరాటం కొరకు అర్థించు.

నీ శ్రద్ధ, నీ సమర్పణ, చిత్తశుద్ధి, స్వచ్ఛమై, సమగ్రమై ఉండనిమ్ము. నిన్ను నీవే ఇచ్చుకున్నప్పుడు ఆత్మనివేదన సమయంలో దేనినీ అధికారపూర్వకంగా అడుగక ఎట్టి నిబంధన విధింపక, సొంతం కొరకు దేనినీ ఉంచుకొనక సంపూర్ణంగా ఇచ్చుకొనాలి. అందుచేత నీ యందలి సమస్తం, నీ సర్వస్వం శ్రీదివ్యజననికి చెందాలి. అహంకారానికి గాని, అన్యశక్తికిగాని ఏమియు మిగలకూడదు.

నీ శ్రద్ధ, చిత్తశుద్ధి, సమర్పణ ఎంత పూర్ణంగా ఉంటుందో, అంతగా కృప, రక్షణ నీకు ఉంటాయి. శ్రీదివ్యజనని కృపారక్షణలు నీతో ఉండగా నిన్ను ఏది స్పృశించగలదు? నీవు ఎవరిని చూసి భయపడాలి? కృపారక్షణలలో ఏ కొంచెమైనను అన్ని కష్టాలు, ఆటంకాలు, ప్రమాదాల నుండి నిన్ను రక్షించి దరిచేర్చుతుంది.

కృపా రక్షణలు నీ పైన పూర్తిగా ఉన్నప్పుడు, నీ మార్గంలో నువ్వు నిర్భయంగా ప్రయాణించగలవు. ఎందుకంటే ఆ కృపా రక్షణలు ఆమెవి. ఎంతటి ప్రమాదాన్నైనా లెక్కించక ఈ లోకంలో నుండి గాని, కనిపించని ఇతర లోకాల నుండి కాని కలిగే ఎంతటి ప్రబల దుష్టశక్తుల దాడికైనా చలించక ఉండగలవు. ఆమె కృపా కటాక్ష ప్రభావం కష్టాలను సదవకాశంగా, వైఫల్యాన్ని విజయంగా, దుర్బలత్వాన్ని స్థైర్యంగా మారుస్తుంది. ఎందుకంటే పరమేశ్వరుని అనుజ్ఞయే శ్రీదివ్యజనని అనుగ్రహం. నేడో రేపో దాని ఫలితం నిశ్చయం. అది భగవత్సంకల్పం. అది విధాయకమైనది, అప్రహతిమైనది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

నీ శ్రద్ధ, నీ సమర్పణ, చిత్తశుద్ధి ఎంత పూర్ణంగా ఉంటుందో, అంతగా కృప, రక్షణ నీపై ఉంటాయి. శ్రీ దివ్యజనని కృపారక్షణలు నీతో ఉండగా నిన్ను ఏది స్పృశించగలదు?

శ్రీఅరవిందులు